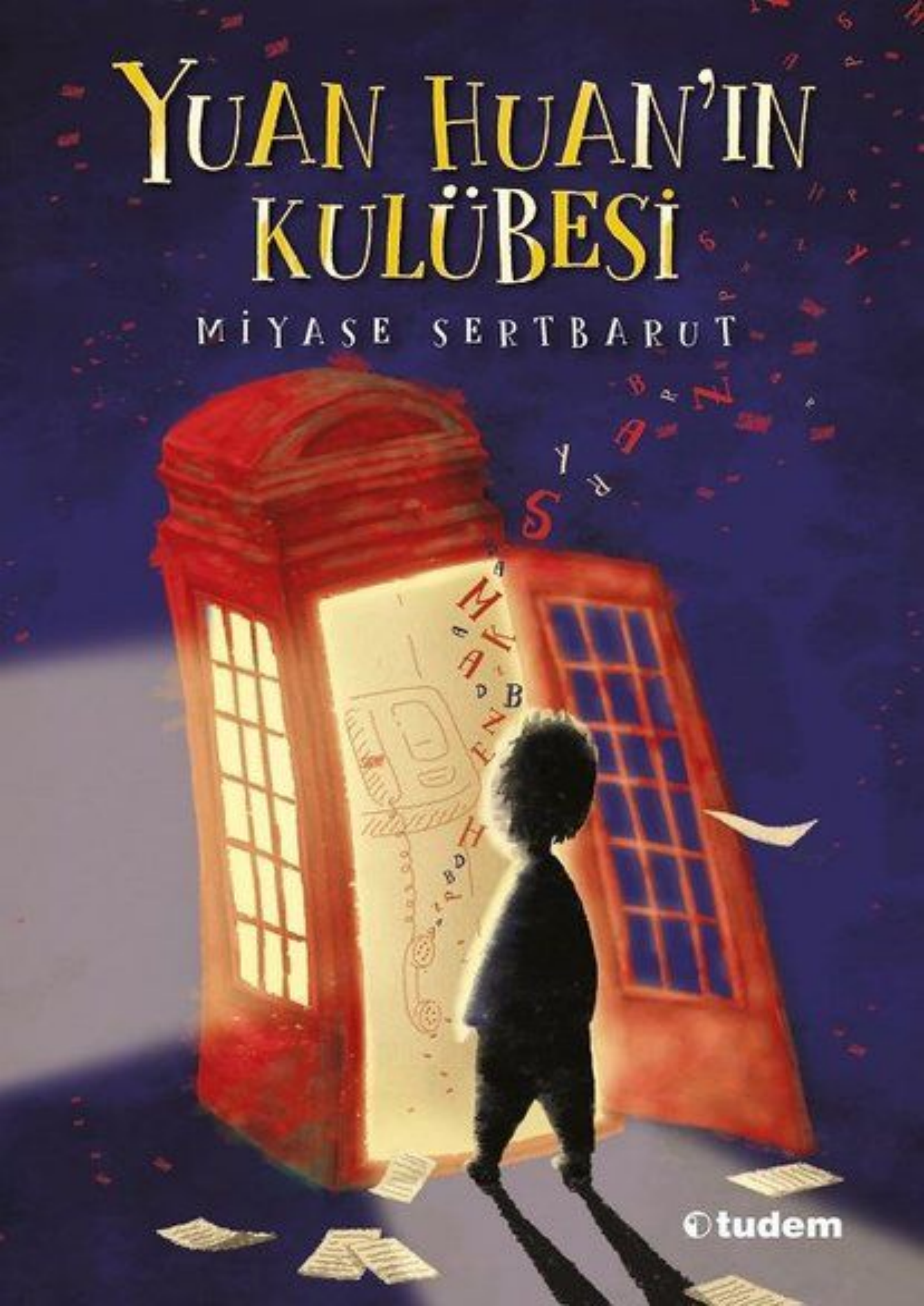
YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

MİYASE SERTBARUT

tudem

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

Yapay zekâ edebiyatı reddetmez, yeter ki edebiyat onu reddetmesin.

Bir telefon kulübesine oyun olsun diye giren İlhami, telefondan tuhaf hikâyeler dinlemeye başlar. Sonra aklına bir kurnazlık gelir, bu hikâyeleri ödevi için kullanacaktır. Öğretmenini ve sınıf arkadaşlarını böyle bir kitabın varlığına inandırmak için Çinli bir yazar adı uydurur. Sınıfta anlattığı her hikâyeden sonra öğretmenden 100 puan alır. Kitap okumayı sevmeyen İlhami için işler yoluna girmiş gibidir. Böylece "bant kaydı" sandığı hikâyeleri dinlemeye devam eder, ama asıl bilmece telefondaki sestedir.

Gerçek midir, kayıt mıdır,
Yuan Huan adında Çinli bir yazar sahiden var mıdır?
İlhami'nin kafası son hikâyeye kadar karmakarışıktır.

Resimleyen: Zülal Öztürk

ISBN 978-605-285-100-5
9 786052 851005
www.tudem.com

kitapyurdu.com

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ
MİYASE SERTBARUT
© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR
YAZAR: MiyaseSertbarut RESİMLEYEN: Zülal Öztürk EDİTÖR; Burhan Düzçay SON OKUMA-, Irmak Ertaş KAPAK TASARIMI: Selin Öztekin GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest
BASKI VE CİLT: Elma Basım ve Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti. Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No:l62/7 Sefaköy Küçükçekmece/îstanbul/34295 Tel: 0 212 697 30 30
Birinci Baskı: Eylül 2019
Beşinci Baskı: Ocak 2021 (3000 adet)
(tik dört baskı toplam 13.000 adet)
ISBN: 978-605-285-100-5
Yayınevi sertifika no: 45041 Matbaa sertifika no: 4 5 4 6 0
Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.
tudem.com
YuANHuAN'IN KULÜBESİ
MİYASE SERTBARUT
© tudem
MiyaseSertbarut
1963 yılında Ceyhan'da doğdu.
Keloğlan, jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.
Okula giderken hep karnı ağrıyordu.
Yani o öyle zannediyordu...
Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.
Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu. Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı.
Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.
Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.
Yazarın Komşumuz Çok Acayip adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. Sınavsız Hava Sahası adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları:
Ünsüz Youtuberın Günlüğü, Koşkent'in Kayıp Çocukları, Gizli Bahçe Masalları...
Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:
İlk okuma:
Emre ile Cemre (10 kitap)
Masal:
Bir Dilek Tut, Akvaryumdaki Denizkızı Öykü:
Kırmızı Kartal, Altın Avcıları Plajda, Tuna'nın Büyülü Gemisi, Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk, Saat Canavarı, İkizler İz Peşinde
Roman:
Sarı Maymun, Kaçak Köpek Biber, Yalancı Portakal, Yılankale, Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar, Yuan Huan'ın Kulübesi, Kimsin Sen?, Sisin Sakladıkları, Ortak Ruh, Kapiland'ın Kobayları,
Kapiland'ın Karanlık Yüzü, Kapiland'ın Kıyameti,
Kapiland'ın Külleri, Çöp Plaza 1, Çöp Plaza 2 - Hayaller Hawaii, Ara Âlem ı-Tarlakoz'un Tuzağı, 2-Yasak Oyun, 3-Yeniden Doğuş, Buz Bebekler, Gerçekle Büyümek Düşlerle Yürümek
Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:
Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

İçindekiler

Yuan Huan’ın Kulübesi
Üstü Çizilmiş Çocuklar
Tünel Kazan Çocuklar
Gececiler
Ara Kat
Hikayecinin Hikâyesi

YUAN HUAN'IN KULÜBESİ

Cuma günüydü, okulun son çıkış zili çaldı. Çocuklar sanki yangın alarmı verilmiş gibi okul bahçesine fırladı. Zümrüt, bu kalabalığın arasında birkaç kez düşme tehlikesi atlattı. Sonra nasıl olduysa kendini sokakta buldu; aslında Caner ve İlhami'yle okul kütüphanesine uğrayacaktı ama kalabalık, ona ister istemez başka bir güzergâh çizmişti. Şimdi yeniden binaya girmeyi de canı hiç istemedi. Beyaz okul servislerinin oluşturduğu labirentten yol bulup karşı kaldırıma geçti, bir apartmanın bahçe duvarına oturdu. Arkadaşlarının, kütüphaneden çıkıp yanına gelmesini bekleyecekti.

Okul açılalı bir hafta olmuştu, uzun yaz tatilinden sonra ilk ders haftasına alışmak pek kolay değildi. Bu yetmezmiş gibi bir de Türkçe öğretmenleri değişmişti. Yeni öğretmenin o gün sınıfta söylediği şeyler, cuma

gününün güzelliğini de gölgeledi. Bazı çocuklar dersten sonraki teneffüste “Topluca başka bir okula mı geçsek?” bile demişti. Berrin Hanım öyle bir sorumluluk yüklemişti ki omuzlarına... Caner ve İlhami’nin kütüphaneye uğraması da bu yüzdendi. Zümrüt, sınıfta olanları zihninde yeniden canlandırdı.

“Her hafta bir kitap okunacak, anlaştık mı?” demişti yeni öğretmen. Bu bir soru cümlesi gibi görünse de cevap beklemediği açıktı. Önce bunu şaka sanıp gülenler oldu. Sonra Berrin Hanım’ın yüzüne baktılar. Hayır, o gülmüyordu.

“Artık altıncı sınıfsınız, haftada bir kitap bitirebilirsiniz.”

İşte o zaman itiraz cümleleri havada uçuştu:

“Geçen yıl böyle yapmıyorduk ama...”

“Hocam bir tek Türkçe dersi yok ki, başka derslerin de ödevi var.”

“Her hafta bir kitaba para mı yeter?”

“O kadar vaktimiz mi var?”

İsyanın ve itirazın büyümesini ise öğretmenin gözüne girmek isteyenler önledi:

“Kitap kaç sayfa olsun öğretmenim?”

“Özetini yazacak mıyız?”

“Yabancı yazar mı, Türk yazar mı okuyalım?”

Berrin Hanım itirazları duymazlıktan gelip işte bu çocukların sorularını yanıtladı:

“Sayfa sınırı yok, kitabın ince veya kalın olması içindekini önemli ya da önemsiz yapmaz. Özet çıkarmaya gelince, ister çıkartın ister çıkartmayın ama sınıfta anlatacaksınız, konusundan bahsedeceksiniz. Yazar Türk de olabilir yabancı da, fark etmez.”

Derken arka sıralardan İlhami’nin cılız sesi duyuldu. “Bu ödeve not verecek misiniz?”

Yeni öğretmen, başını salladı. “Evet, performans puanı

vereceğim, bu da notunuzu etkileyecek. Ayrıca kitapları ille de satın almanız gerekmiyor; okul kütüphanesinden, halk kütüphanesinden, arkadaşlarınızdan ödünç alabilirsiniz. Vakit yok diyenler, daha az internete girin, daha az televizyon izleyin. Hiç merak etmeyin, siz isterseniz zaman genişler."

İtirazcı öğrencilerle Berrin Hanım arasında bu kez bir pazarlık başladı; sonunda, haftada bir kitap değil, bir hikâye okunmasına karar verildi. Sınıftakilerin bazıları bu farkı anlayamamış olsa da içi rahatlayan çocuklar vardı. Çünkü bir kitabın içinde sekiz on farklı hikâye olabilirdi. Her hafta birini okurlarsa tek kitap, bir öğrenciyi iki ay bile idare edebilirdi. Roman okumayı tercih edenler ise her hafta bir bölüm özetleyerek durumu kurtaracaktı.

Zümrüt'ün hayalinde yeniden canlanan bu konuşmalar, işte o tatlı cumayı bir parça 'kara cuma' yapmıştı. Duvardan aşağıya sarkıttığı bacaklarını sallamaya başladı. Öğrenci servislerinin çoğu gitmiş, kalabalık epeyce azalmıştı. Bir süre sonra da İlhami ve Caner okul bahçesinden çıkıp Zümrüt'e doğru yöneldi.

Caner, kıza bir şeyler söylemek için sabırsızlanıyordu. İyice yaklaşınca kahkahayı patlattı.

"İlhami hangi kitabı aldı, bil bakalım?"

Zümrüt omuz silkti; kütüphanede yüzlerce kitap vardı, kim bilir hangisi? Zaten Caner de cevap beklemedi.

"Kibritçi Kız'ı aldı."

Zümrüt de tıpkı az önce Caner'in yaptığı gibi alaycı bir gülüşle İlhami'ye baktı.

"İlhami, deli misin nesin, birinci sınıf kitabı o!" İlhami'nin suratı asıldı, kendini savunmaya çalıştı. "Kitap kitaptır, sayfa sayısı önemli değil diye öğretmenin kendisi söyledi."

"Ama gidip de birinci sınıf masalı okuyun, demedi. Git

değiştir, hoca bunu kabul etmez. Bütün sınıfı kendine güldüreceksin.”

Caner okul bahçesinden çıkan kütüphane memurunu işaret etti.

“Artık değiştiremez, kütüphaneci gidiyor.” İlhami’nin içi iyice karardı. Kitap okumak kesinlikle ona göre değildi, okurken çok sıkılıyordu. Ona “Ölüm nedir?” diye sorsalar, “kitap okumak” diye cevap vere
bilirdi. Kibritçi Kızı da hem ince diye hem de kapaktaki karlı sokak manzarası hoşuna gittiği için almıştı. Kütüphaneci, “Kardeşine mi alıyorsun?” deyince sesini çıkarmadan başını sallamıştı. Yanında dikilip duran Caner gülmesini zor tutmuştu, İlhami’nin kardeşi yoktu ki. İçinden, bu olayı Zümrüt’e anlatmasa bari, diye geçirdi. Ama arkadaşı, susmak nedir bilmeyenlerdendi.

“Kütüphaneciye ne dedi, biliyor musun? Kardeşime alıyorum, dedi.”

İlhami çocuğa ters ters baktı. “Ben öyle bir şey demedim, adamın kendisi söyledi.”

“Ne fark eder, sen de başını salladın, görmedim mi sanki?”

“Başımı falan sallamadım, sana öyle gelmiş.” Zümrüt oturduğu duvardan kaldırıma atladı. “Hadi hadi, yolda konuşuruz.”

Üç arkadaş aynı apartmanda oturduğu için okula birlikte gelip gidiyorlardı. On beş dakika süren yol, çoğu zaman gülüşmeyle, şakalaşmayla onlara beş dakika gibi gelirdi. Belki de öğretmenlerinin dediği gibi, zamanın genişlemesi ya da daralması diye bir şey, gerçekten vardı.

Evlerine yaklaştıklarında Caner burnunu park tarafına doğru çevirdi. Bir av köpeği gibi, sesli sesli havayı kokladı. “Bugün ayı pisliği kokmuyor!”

Her zamanki gibi yine Zümrüt'ü güldürmeyi başardı. "Temizlik yapmışlardır." dedi kız. "Herkes belediyeye şikâyet etmiş, babam da telefon etti."

Sözünü ettikleri durum, parkın tam ortasındaki tepenin arkasına kurulmuş olan sirkle ilgiliydi. Romanya'dan beş tır dolusu gelmişlerdi. Bir gecede büyük bir sirk çadırı kurmuşlar, ertesi gün ilçenin sokaklarında duyurular dağıtmışlar, afişler asmışlardı. Çadırlarından ve araçlarından yayılan yüksek tondaki müzik, mahalledeki yaşlı insanların çoğunu rahatsız etmişti. O cuma günü ise üç arkadaş, kulaklarına gösteri müziğinin gelmediğinin henüz farkında değildi. Üçünün de cumartesi için bileti vardı.

Daha önceden giden çocuklar gösterileri ballandıra ballandıra anlatmıştı. Sihirbaz bile varmış. Dev bir fil, hortumuyla dansçı kızı havalara kaldırıyormuş. Maymunlar birbirinin omzuna çıkıp şaklabanlık yapıyormuş. Midilliler müzik eşliğinde dans ediyormuş. Köpekler ateş çemberinin içinden geçiyormuş. Ayılar başlarına koydukları teneke kutularla şapşal şapşal yürüyor muş...

Caner, İlhami ve Zümrüt ertesi gün görecekleri şeyleri hayal ederken Caner'in kaşları birden kalktı. "Bayrakları da görülmüyor! Müzik de yok!"

İlhami sanki tepenin arkasını görebilecekmiş gibi ayak parmaklarının üzerine kalktı. Zümrüt çocuğun omzuna vurup eski hâline döndürdü. "Buradan görülmez ki."

"Tepeye çıkıp bakalım mı? Belki maymunları falan görürüz." dedi İlhami.

Zümrüt o kadar hevesli değildi. "Yarın için zaten biletimiz var, çadırın içine giremedikten sonra niye gidelim şimdi?"

Caner de ısrar etti, çok çok eve on dakika geç dönmüş

olurlardı. Zümrüt ister istemez arkadaşlarına uydu. Parkın içine girip yeşil tepeye doğru yürümeye başladılar. Henüz en yüksek noktaya ulaşmamışlardı ama Caner durdu. Çünkü çadırın kubbesinin artık oradan görünüyor olması gerekirdi. Ama ne bayrak ne kubbe ne müzik... Yoksa? Çocuğun aklına gelen soru, tepeye ulaştıklarında cevap buldu. Sirk çadırının yerinde yeller esiyordu.

"Eee?" dedi Caner. "Gitmiş bunlar, bizim biletler yandı mı şimdi?"

"Belki başka tarafa kurmuşlardır." dedi İlhami, göz-leriyle koca alanı tarayarak. Ancak, parkın başka ta-raflarında da yeşillikler ve gezinti yollarından başka bir şey yoktu. Ama umudunu devam ettirdi, bileti yansın istemiyordu, zaten anne babasını zor ikna etmişti. "Başka bir mahalleye de gitmiş olabilirler."

"Olur mu öyle şey? Koca sirk çadırını kur, sök, yeniden kur, kolay mı? Sanki kamp çadırı mı?" dedi Zümrüt.

Parkın bekçisi çocuklara yaklaşınca en doğru cevabı ondan alacaklarını düşündüler. Caner seslendi:

"Abi! Sirk başka yere mi taşındı?"

Bekçi önce çocuklara, sonra yamaçtan aşağıda sirkten geride kalan hurdalara baktı.

"Duymadınız mı? Belediye kapatma kararı aldı. Yeni yasaya göre hayvanların gösteriye çıkarılması zaten yasakmış. Çok şikâyet eden olmuş. Sabahtan çadırı söktüler, bir saat önce de tası tarağı toplayıp gittiler. Geride işte şu çer çöpü bıraktılar. Pis adamlar, temizle-meden çekip gittiler."

İlhami o devasa çadırdan geriye kalan eşyalara baktı uzaktan. Borular, uçuşan kumaşlar, sap saman... Ayrıca devrilmiş, kırmızı bir dolap gibi duran başka bir şey daha vardı; uzaktan ne olduğu belli değildi. İlhami yakından görmek istedi.

“Gidip bakalım, belki sihirbazın unuttuğu bir eşya vardır.”

“Adamların çöpünü mü karıştıracaksın?” dedi Caner. “Sanki bileti onun için aldık.”

Zümrüt de uzaktaki o kırmızı şeyi işaret etti. “Telefon kulübesine benziyor.”

Kız doğru benzetmişti; yalnızca bu kulübe dik değil, devrilmiş vaziyetteydi. Zümrüt ve İlhami tepeden aşağıya o kırmızılığa doğru ilerleyince Caner de onları takip etmek zorunda kaldı.

Sökülmüş çadır alanından geriye hiç de kıymetli bir şey kalmamıştı. Plastik su şişeleri, eğrilmiş boru parçaları, hayvan pislikleri, parlak pulları olan bir ceket kolu... İşe yarar tek eşya, yerde boylu boyunca yatan kırmızı telefon kulübesiydi.

Zümrüt kulübenin camındaki tozu eliyle biraz temizledi. “İçinde telefon bile var!”

“Bozuktur.” dedi Caner. “Yoksa götürürlerdi.”

İlhami kulübeyi doğrultmaya çalıştı, tek başına gücü yetmedi. Bir ucundan da Caner destek oldu, Zümrüt de yan taraftan tuttu. Ve kırmızı telefon kulübesi artık ayaktaydı.

“Bunu gösterilerde mi kullanıyorlar acaba? Neden götürmemişler ki?” diye sordu Zümrüt.

Caner demir kulübenin eğrilmiş tarafını gösterdi. “Yamulmuş baksana! Camları da kırık.”

İngiliz telefon kulübesi tarzında olan bu eşya, gerçekten de kullanılabilir durumda değildi. Kafes biçimindeki gövdesinde düzeltilemeyecek eğrilikler vardı. Yine de Zümrüt kulübenin kapısını açabildi. İçeriye girmeden önce arkadaşlarına baktı.

“Bunun aynısını bizim İngilizce kitabında görmüştüm.”

İçeriye girdi, telefonun ahizesini yuvasından alıp

kulağına götürdü. Eğlence olsun diye birkaç tuşa bastı. “Alo... Alooo!”

Caner kırık camdan kızın hâline bakıp güldü. “Jetonsuz çalışmaz!”

Zümrüt, İlhami’nin görmez tarafından Caner’e göz kırptı. “Ses geliyor bundan!”

İlhami yaklaştı, Caner gülmemek için kendini zor tuttu.

İlhami kırık camdan içeri baktı. “Ne sesi?”

Caner at gibi kişnedi. “Midilli kişnemesi!” diyerek bir kahkaha savurdu.

Zümrüt kulübeden çıktı. “İstersen gir, sen de dinle.” dedi İlhami’ye.

İlhami bunun şaka olduğunu anlamıştı ama yine de Zümrüt’ün dediğini yaptı. Kulübenin içine girip telefonu kulağına götürdü. Bir hışırtı duydu, uzak bir yerde sanki dalgalar kayalıklara çarpıp köpürüyor gibiydi. Belki de yüz metre ötedeki kavak ağaçlarının hışırtısıydı.

İlhami kulağına bardak bile kapasa benzer sesler duyabileceğini düşündü. Kendi kendine güldü, tam ahizeyi kulağından uzaklaştırıp yerine koyacaktı ki fısıltı gibi bir ses duydu:

“Dinle...”

Eli yanmış gibi ahizeyi telaşla yerine koydu. Dışarıdaki iki arkadaşı yaşadığı şaşkınlığı görmesin diye başını eğdi, ayakkabısının bağının gevşemiş olduğunu fark etti, eğildi, çözülmüş ipi bağlayarak üç beş saniye kazandı. Yeniden ayağa kalktığında kendini toplamış ve duyduğu sesin gerçek olmadığına, kulağının yanıldığına kendisini inandırmıştı.

Caner ve Zümrüt eve dönmek için telefon kulübesinden yedi sekiz adım uzaklaşmış, tepeye yönelmişti. Arkalarından seslendi:

“Nereye?”

İki çocuk durup kırmızı kulübenin yanında dikilen İlhami'ye baktı.

"Eve tabii ki, hadi gelsene." dedi Zümrüt.

İlhami kararsız kaldı, telefonu bir daha denemek istiyordu. Ama arkadaşları oradayken bunu yapamazdı, kesin alay ederlerdi. Şu Caner, kızın yanında kendisini yerin dibine geçirmeyi alışkanlık edinmişti.

"Siz gidin, ben sonra gelirim."

"Ne yapacaksın burada? Hadi gel!" dedi Zümrüt. Gözlerinin yeşil parıltısı ta oradan bile İlhami yi etkiledi. Ama gitmeyecekti.

"Gidin işte, gelirim sonra."

İki çocuk daha fazla ısrar etmedi, tepeye doğru yollarına devam ettiler. İlhami bir süre sökülmüş çadır yerinde aylak aylak gezindi. Aklı telefondan duyduğu sesteydi. Çevredeki çer çöpe öylesine baktı, sonra başını tepeye çevirdi. Caner ve Zümrüt tepeyi aşmıştı. Biraz tedirginlikle telefon kulübesinin kapısını açtı, içeriye bir adım attı. Ahizeyi kulağına götürdü. Yaprak hışırtıları, motor sesleri, uğultular... Sonra bunlar kesildi ve kulağına tertemiz bir ses geldi.

"Dinle... Bir hikâyem var sana."

İlhami'nin kalbi gümbürdedi, hemen telefonu geri kapadı, kulübeden dışarı fırladı. Bu nasıl olurdu? Telefonun kablo bağlantısı yoktu! Zaten onu bulduklarında devrilmiş hâldeydi. İlhami o zaman tabanına bile bakmıştı, dümdüzdü. Hem kim, bir sirk çadırına telefon kablosu çektirirdi? Sonuçta orada birkaç hafta kalıp sonra başka bir yere gidecekleri belliydi. Bu telefon yalnızca bir sahne dekoru olabilirdi. Ama ya duyduğu ses?

İlhami birden kendi şaşkınlığına ve korkaklığına güldü. Tabii ya, bunu neden daha önce düşünememişti, tek olasılık vardı; telefondaki ses, bir bant kaydıydı, başka bir

açıklaması olamazdı. Bu mekanizmayı gösteriye gelen çocukları oyalamak için kullanıyor olabilirlerdi, belki içine para atıyordun ve hikâyeyi dinleyebiliyordun. Demek ki makine bozulmuş, onlar da
19
götürmemişlerdi. Şimdi çalışıyor olması kendisi için büyük şanstı, bedava hikâye dinleyecekti. İlhami vardığı sonuçtan rahatlamış olarak yeniden kırmızı kulübenin içine girdi. Telefonu kulağına götürdü.

"Dinle, bir hikâye anlatacağım sana."

İşte yine aynı ses, aynı cümleyle başlamıştı. Kesin bant kaydıydı ama... ama ilk duyduğunda cümle böyle miydi? "Bir hikâyem var sana." dememiş miydi? İlhami korkuyla yeniden kapadı telefonu ama bu kez kulübeden çıkmadı. Belki de kendisi o ilk cümleyi yanlış hatırlamıştı. Hem bu ses kaydını kim yapmışsa benzer iki cümleyi peş peşe söylemiş de olabilirdi. Kesin öyleydi canım, başka ne olacak? İlhami telefonun sağına soluna baktı. Evden bir tornavida getirse, şu vidaları sökse makinenin içindeki ses bandına ulaşacağını düşündü. Ama bunu yapmayacaktı; eğer bir hikâye kayıtlıysa onu duymak isterdi, içindeki bandı sökse evde neyle dinleyecekti?

İşte o saniye, kafasında bir düşünce parladı. Hikâye! İşte elinin altındaydı, şimdi dinlerdi ve sonra, sanki kitaptan okumuş gibi sınıfta anlatırdı. Böylece şu Kibritçi Kız masalıyla kimseyi kendine güldürmemiş olurdu. Bu ses kaydı onun kurtuluşuydu. Eli yeniden telefona uzandı. Kulağına yepyeni bir cümle geldi:

"Anlatacağım hikâyenin adı Üstü Çizilmiş Çocuklar."

ÜSTÜ ÇİZİLMİŞ ÇOCUKLAR

O gün saat ıı'de kasabanın tek kitapçısında bir yazarın imza günü olacaktı. Kasabanın tarihinde böylesi bir olay daha önce hiç yaşanmamıştı. Kitapçı ile yazar askerde arkadaş olmasaydı kasaba, imza günü yapılmamış tarihiyle yine var olmaya devam ederdi.

Olaydan bir hafta önce kitapçının aklına esmiş, askerlik arkadaşına telefon etmiş ve kasabaya davet etmişti. O da "Madem öyle, bir imza günü düzenle, hem kitaplarımı imzalarım hem seni ziyaret etmiş olurum." diye karşılık verdi. Çocuklar için yazan bir insandı ve yaşı kadar kitabı vardı, tam elli yaşındaydı.

İşte kitapçı Halil, bu yüzden sabah erkenden, daha arkadaşı gelmeden fotokopiyle imza günü duyurusunu çoğalttı, kasabada birkaç yere asmayı planlamıştı. Biraz geç kaldığının farkındaydı ama daha önce hiç imza günü düzenlemediğinden neyi, ne zaman yapması gerektiğini pek bilmiyordu. Gerçi kasaba küçüktü, camiden bile anons ettirse her dükkân, her ev, kitapçıda bir yazar olduğunu öğrenirdi.

Halil ilk duyuruyu kitabevinin camına yapıştırdı. Sonra hızlı adımlarla ilkokula gitti, oradan çıkıp bitişikteki

ortaokula uğradı. Okulların camına ikişer duyuru astı. İlgilenen öğretmenlere gururlanarak "Kendisi askerdeyken arkadaşımdı." dedi.

Okullardaki işini tamamladıktan sonra çarşıdaki birkaç yere asmayı düşünerek o tarafa yöneldi. Aslında çarşıya asmaya pek gerek yoktu ya, çünkü yazarın kitapları çocuklar içindi, gelirse okullardaki çocuklar gelirdi. Ama Halil'in bilmediği şeyler oluyordu bu sırada. Her iki okulun müdürü de kitapçı binadan çıkar çıkmaz, camdaki ilanları söktürmüştü. Ne olur ne olmaz, başları ağrıyabilirdi. Tanımadıkları, bilmedikleri bir yazar yüzünden milli eğitimden uyarı mı alsınlar- dı? Her kasabada olabileceği gibi, bu kasabada da insanların tuhaf kaygıları vardı.

Halil kasabanın küçük çarşısına ulaştığında ilk önce berber dükkânına girip oranın camına astı. Her zaman burada tıraş olurdu, zaten başka seçeneği de olamazdı, kasabada ikinci bir berber yoktu. Sonra karşı kaldırıma geçip pidecinin önünde durdu. Buraya da asmalıyım, diye düşündü; öğlen yemeğe gelenler, yoldan geçenler rahatça görürlerdi. Dükkânın kapısını ittirdi, içeride müşteri yoktu, on yaşlarında bir çocuk masaları siliyordu.

"Ustan nerede?"

Çocuk iç kısmı gösterdi. Kitapçı Halil o tarafa seslendi:

"Raif, dükkânın camına bir ilan asacağım."

"As as!" dedi içerden gelen ses.

Raif içerden çıksaydı Halil ona da övünerek, yazar, askerlik arkadaşım, diyecekti. Ama bu gururu yaşaya- madı; pideci mutfaktan çıkmadı, ilanın ne olduğunu bile sormamıştı. Kitapçı Halil, elindeki torbadan bir fotokopi aldı, sonra cebindeki koli bandını çıkarıp kendisini dikkatle izleyen çocuğa verdi.

"Şundan kopar da ver bana."

Duyuruyu dışarıdan görülebilecek biçimde iç kısma

yapıştıracaktı. Camın üzerinde boş yer bulmak zordu. Çünkü iri harflerle pide çeşitlerinin adları alt alta, yan yana sıralanmıştı. Kitapçı yine de duyurunun görülebileceği bir boşluk buldu. Elindeki kâğıdı KIYMALI PİDE, LAHMACUN, KAŞARLI, YUMURTALI, KUŞBAŞILI, ÇORBA BULUNUR kelimelerinin arasına çocuğun yardımıyla yapıştırdı.

Kitapçı, pideciden ayrılır ayrılmaz Baran da dışarı çıkıp duyuruda ne yazdığını anlamak istedi. Kâğıtta sakallı bir adamın fotoğrafı vardı. Altında da "İmza Günü, Yazar Erdal Sümer, Arkadaş Kitabevi" yazıyordu. Onun da altında tarih ve saat yazılıydı. Kasabada
daha önce böyle bir şey yaşanmadığından Baran imza gününün ne olduğunu bilmiyordu. Bu yazarın adını da duymamıştı. Fotoğrafa bir daha baktı, adam yaşlı görünse de gözleri çocuk gibi gülüyordu.

Duyuruya dalmışken ustası dükkândan çıkıp yanına geldi.

"Bunu mu astı? Neymiş bu?" dedikten sonra heceleyerek okudu. Sonra dudak büktü. "Amaan neyse ne, biz işimize bakalım. Bitirdin mi masaları, hadi şimdi camları sil." dedi çocuğa.

Baran içerdeki masanın üzerinde bıraktığı bezi alıp dışarı çıkarken ustası uyardı:

"O yağlı bezle mi sileceksin, bir sabunla önce. Her şeyi ben mi söyleyeceğim, aklın yok mu senin?"

Baran mutfak kısmına yöneldi. Musluğu açıp elindeki bezi ıslattı, sonra biraz deterjan döküp köpürtmeye başladı. Köpüklerdeki renkleri izlemek ne güzeldi ama fazla oyalanamazdı, bezin suyunu sıkıp tekrar dışarı çıktı.

Buradaki işlere, ustasının azarlayarak konuşmasına alışmıştı. Altıncı sınıfta okuyordu, öğlenci olduğundan sabah buraya geliyor, okul saatine kadar temizlikti, getir

götür işiydi kendisine ne söylenirse yapıyordu. Okula gitmeden önce öğle yemeğini de burada yerdi. Kazandığı para az olsa da, öğle yemeği yiyebildiği için
annesi, “Ustana saygısızlık etme.” diye sıkı sıkı tembih-lerdi.

Çocuk, elindeki bezle dükkânın camını gıcırdatarak silmeye başladı. Nedense gözü, yazarın gözüne takılıyordu, sanki adam onu izliyordu. Denemek için kendisini iyice sağa çekti, göz ucuyla yazara baktı. İşte, gözbebekleri tam kendisini hedef almıştı; bu kez sol tarafa çekildi, aynı şey yine oldu. Ne yana giderse gitsin yazarın gözleri çocuğun üzerindeydi.

Ustası elinde bir sandalyeyle dışarı çıktı, içerideyken Baran’ın bir sağa, bir sola tuhaf hareketler yaptığını görmüştü.

“Ne yapıyorsun öyle?”

“Hiiiç?”

“Şu sandalyeye çık da üst tarafı da sil.”

Baran ayakkabısını çıkarıp sandalyeye çıktı. Üstteki camda da iri mavi harflerle PİDECİ RAİF USTA yazıyordu. Baran elindeki bezi bazen rastgele camda gezdiriyor, bazen de harflerin üzerinden gidip oyunlar icat ediyordu. Sonunda yolun tozuyla, arabaların egzoz dumanıyla kirlenmiş olan cam biraz temizlendi.

Ustası şöyle bir baktı cama, beğenmedi. “Bezi bir daha yıka, tekrar sil, temiz olmamış.”

Tam bu sırada Raif Ustanın oğlu Mehmet belirdi yanlarında. Çocuk sabahçıydı, bu saatte okulda olması gerekirdi.

“Hayrola?” dedi babası. “Okuldan mı kaçtın sen?” “Hoca raporluymuş, müdür herkesi yolladı.”

“Hep raporlular zaten.” diye homurdandı babası. Mehmet’in gözü dükkânın camındaki duyuruya takıldı.

“Bu ne?”

“Yazar gelmiş, kitap imzalayacakmış.” dedi babası. Mehmet hemen okul çantasını açıp içinden bir kitap çıkardı. “Bu yazarın kitabı var bende.”

Baran kitaba baktı, Göldeki Canavarlar yazısının altında gerçekten de Erdal Sümer yazıyordu.

“İyi madem, git de imzalat kitabını.” dedi babası. Mehmet omuz silkti. “Eve gideceğim, ödevlerim var.” dedi ama Barana da göz kırptı. Baran onun evde bilgisayarıyla oynayacağını anladı.

Raif Usta oğlunun elindeki kitabı aldı. “Hadi o zaman, doğru eve! Baran senin için imzalatır.”

Mehmet eve doğru uzaklaşırken Baran da elinde Göldeki Canavarlar, kitapçının yolunu tuttu. Yazarı gördüğünde ne diyeceğini, nasıl imzalatacağını düşündü, şimdiden içini bir heyecan kaplamıştı. Kitapçı kendisine yol gösterirdi herhâlde.

Arkadaş Kitabevi’nin önüne geldiğinde şaşırdı, buranın kalabalık olacağını sanmıştı ama kapının önünde kimse yoktu. Belki de içeride bekliyorlardı. Çekinerek kapıyı ittirdi. İçeride de kimse yoktu. Dip taraftaki
masada sakallı birinin tek başına oturduğunu gördü. Onun yazar olduğunu anladı, duyurudaki fotoğraftan daha yaşlı görünüyordu. Yazar da çocuğu fark etmişti, gülümseyerek kapıya doğru baktı.

“Ooo, Göldeki Canavarlar mı o? Getir bakalım, ilk imzayı sana verelim.”

Baran yaklaştı, kitabı uzattı.

“Adın ne?”

“Baran.” dedi çocuk usulca.

Yazar kitabın ilk sayfasına el yazısıyla anlaşılmaz bir şeyler yazıp kitabı geri uzattı. Baran ne demesi, ne yapması gerektiğini bilmediğinden bir an önce oradan

uzaklaşmak istedi. Kitabı kaptığı gibi dışarı fırladı. Aynı hızla pideci dükkânına koştu. Ustası fırının başındaydı. Masada oturan iki müşteri için hazırladığı pideleri fırına sürdü. Sonra unlu ellerini önlüğüne silip Baranın uzattığı kitabı aldı.

“Bakalım ne yazmış?”

Normal yazıyı bile güç bela okuyan adam, el yazısı okumakta daha da zorlandı; gözlerini kıstı, dilini ağzının içinde çevirdi, burnundan soludu ama sonunda söktü. Kaşlarını çatıp çocuğa baktı.

“Ne yaptın sen? Kitabı kendine imzalatmışsın! Bak, burada Barana yazıyor.”

Çocuk kıpkırmızı oldu. Ne bilsin, yazar adını sorunca o da söylemişti, kitaba yazacağını bilmiyordu ki.

Pideci unlanmış, biraz da hamur bulaşmış Göldeki Canavarları geri uzattı.

“Yok öyle başkasının kitabına bedavadan el koymak! Koş, düzelttir bunu!”

“Ne diyeceğim usta, nasıl düzeltecek?”

“Sorduğun şeye bak, gram akıl yok sende! Baranın üstünü çizsin, Mehmet diye yazsın.”

Bu azarlamayı, masada oturan iki müşterinin de duyduğunu düşünen çocuğun yüzü iyice kızardı. Kitabı kaptığı gibi kendini dışarı attı. Az önce koşarak geçmişti bu yoldan ama şimdi ayak bileklerinde beşer kiloluk yük varmış gibi zor adım atıyordu. Ustasının dediği şey söylenir miydi? “Baranın üstünü çizin!” Çocuğun canı o an eve gitmek istedi; ne kitapçıya gitmek istiyordu ne de okula. Ama annesi ne demişti: “Ustana saygısızlık etme.”

Peki, ustası neden ona saygı, sevgi göstermiyordu? Başkalarının yanında azarlamıştı, zaten bunu hep yapıyordu. Bu düşüncelerle kendini kitapçı dükkânının önünde buldu. Durumu nasıl açıklayacağını bilememenin

verdiği kaygılarla kapıyı ittirip içeri girdi. Bu kez yazarın oturduğu masada Kitapçı Halil de vardı.

Baran çekinerek onlara yaklaştı. Hamur ve un bulaşmış Göldeki Canavarları yazara uzattı. Sesinin titremesine engel olamadı. “Bunu yanlış imzalamışsınız.”

“Yanlış mı!” dedi yazar şaşırarak. “Kitap nasıl yanlış imzalanır oğlum?”

“Baran yazmışsınız.”

“Eee, adın neydi peki?”

“Baran.” dedi çocuk.

“Tamam işte, doğru yazmışım.”

“Bu benim değil, Mehmet’in kitabı.”

Yazar gülümsedi. “O zaman Mehmet’in adını söyleyecektin oğlum.” Sonra arkadaşı Halil’e baktı. “Hımm... Nasıl düzeltsek acaba?”

“Ustam dedi ki, Baranın üstünü çizecekmişsiniz.” “Ustan mı? Ustan kim senin?”

Kitapçı Halil açıkladı:

“Pidecide çalışıyor, ustam dediği pideci.”

“Haa, demek senin üstünü çizeceğiz, öyle mi?” Çocuk başını salladı.

“Evet, sonra Mehmet’e diye yazacakmışsınız.”

“Peki Mehmet kim?”

“Ustamın oğlu.”

Yazar kalemiyle masaya tık tık tık diye vuruyordu ama bunu yaptığının farkında değildi.

“Senin kitabın var mı peki?”

“Yok.”

Yazar, masada duran kendi kitaplarından birini seçti. Çocuk kitabın adını tersten görüyordu ama okuyabildi: “Tünel Kazan Çocuklar”

“Bak, en sevdiğim kitabım, bunu sana imzalayıp hediye edeceğim.”

Dediği gibi yaptı, “Barana” yazıp imzaladı. Sonra masadaki yanlış imzalanmış kitaptaki Baranın üstünü çizdi, alt tarafına Mehmet’e diye yazdı. “Şimdi her şey halloldu.” diyerek iki kitabı da çocuğa uzattı.

Baran, bir elinde kendi diğer elinde Mehmet’in kitabı, ayaklarındaki beşer kiloluk yükten kurtulmuş olarak kapıya yöneldi.

Yazar bir süre çocuğun çıkıp gittiği kapıya, sonra arkadaşı Halil’e baktı.

“Bazı insanlar usta unvanını hak etmezler.” dedi. “Görünen o ki pideci öyle biri. Adam kendi çocuğu için aynı yaştaki çırağını imzaya gönderir mi, hadi gönderdin, kendine de bir kitap al, demez mi? Demek ki hayatta bazı çocukların üstü hâlâ çiziliyor. Ama harfler böyle çocukların sesi olmak için var, yeter ki o çocuklar o harflere tutunsunlar.”

Halil başını sallasa da yazarın son cümlesinden pek bir şey anlamadı. Baran ise o gün okuldan çıktıktan sonra Tünel Kazan Çocukları okumaya başlamış, son cümleye gelinceye dek elinden bırakmamıştı. Anlaşılan o ki harflere tutunmayı başaracaktı.

Ertesi sabah pidecinin önünden geçenler şaşkın şaşkın bakıyordu dükkânın camlarına. Çünkü camdaki yazıların üstü çiziliydi. Yeni görüntü şöyleydi.

~~PİDECİ RAİE USTA ÇORBA BULUNUR- KIYMALI PİDE, LAHMACUN,~~

~~KAŞARLI, YUMURTALI, KUŞBAŞIL1 Raif Usta dükkânın önüne geldiğinde öfkeden köpürdü. Anahtarını çıkarıp bağıra çağıra kapının kilidini açtı. Hangi terbiyesiz, hangi kendini bilmez çizmişti yazıların üstünü! İçeriye girdiğinde daha fazlasıyla karşılaştı. Duvara özene bezene yazdırdığı söz artık şöyleydi:~~

~~AFİYET OLSUN Masalardaki menülerde yer alan bütün~~

~~yazıların da üstü çiziliydi. Pidecide harf olarak ne varsa hepsi öyleydi. WG ve LAVABO yazıları bile...~~

Pideci burnundan soluyarak karakola telefon etti. Birisi dükkânına zarar vermişti, gece içeriye girilmişti, çalınan bir şey yoktu ama bu hasarı düzeltmek için para harcaması gerekecekti.

Polis bu olaya hemen el attı. Ama işin sırrını o günden bugüne hiç kimse çözemedi. Kasabanın tarihinde ilk kez işlenen böyle bir suç, nasıl olmuşsa kasabadaki ilk imza gününe denk gelmişti.

* * *

Telefondaki ses kesildi. İlhami'nin telefonu tutan eli terlemişti.

"Peki, kim çizmiş yazıların üstünü? Baran mı, yazar mı?"

Karşıdan ses gelmedi. İlhami de kendi sorusuna şaşırdı, bir makineyle konuşulur muydu? Orada kimse yoktu ki, bu bir bant kaydıydı. Ses gelmediğine göre hikâye bitmiş olmalıydı. Zaten kolu da yorulmuştu. Ahizeyi yerine koydu.

Dinlediği hikâyeyi beğenmişti, etkileyiciydi; sınıfta anlatabilir, yüksek bir puan alırdı. Peki öğretmen, yazarı kim, diye sormayacak mıydı? Kitabın adı ne, demeyecek miydi? Telefondaki ses, Üstü Çizilmiş Çocuklar demişti hikâyenin adına ama İlhami'nin aklına daha güzeli geldi:

Harflerin İntikamı.

Çünkü pideciye bunu yapsa yapsa harfler yapardı. Dükkâna gece vakti ne yazar ne de Baran girebilirdi. Ama harfler hep oradaydı.

Peki, yazarın adı ne olacaktı?

Yabancı bir isim bulmalıydı. Öğretmen, Türk yazarların çoğunu biliyor olabilirdi. Acaba, yazarın adını unuttum mu deseydi? Hayır, o zaman sözlü notu biraz düşerdi, İlhami bu hikâyeyle tam puan almak isterdi.

Bunları düşünürken bir yandan da telefonun sağını solunu inceledi. Birkaç yerinde Çince mi, Japonca mı anlaşılmaz harfler vardı. Kesin, bu telefon Çin malıydı. Bu durumda İlhami, Çince bir isim uydurmaya karar verdi. Acaba izlediği dövüş filmlerinde geçen adlardan birini mi seçseydi? Bundan hemen vazgeçti, çünkü sınıftaki çocuklar o ismi duymuş olabilirdi. Çenesi düşük biri hemen öğretmene bu bilgiyi yetiştirirdi.

Eğilip telefonun altına da baktı ve orada küçük parlak bir plaka olduğunu fark etti. Üstelik üzerinde Çince olmayan harfler de vardı. İlhami plakadaki YUAN HUAN GROUP yazısını okuyabildi. 'Group' yazdığına göre, bu bir şirket adı diye geçirdi aklından. Peki Yuan Huan? İnsan adına benzemiyor muydu? Bu şirketin son kelimesini kullanmazsa tam bir Çinli yazar adı elde ederdi.

İlhami kulübeden çıktığında hafiflemişti, aklında yazarını bildiği bir hikâye vardı. Tepeye doğru yürüdü. Eylül ayının akşam serinliği inmeye başlamıştı ama çocuğun içindeki ılık hava, sanki nisan mayıs gibiydi.

Akşam annesi ve babası işten döndüklerinde, oğullarını hâlâ bahar havası içinde gördüler.

"Ooo, hafta sonu ödevin yok galiba!" dedi babası.

"Yoo, var ama birini yaptım bile."

"Hangisini yaptın, beden eğitimi ödevini mi?" diye şaka yaptı adam.

İlhami gücenmiş gözlerle babasına baktı. "Hayır, kitap okuma ödevim vardı, onu yaptım."

İçinden de, ha dinlemişim ha okumuşum ne fark eder, diye geçirdi.

Annesi duyduğu şeye inanamadı, gözleri kocaman açıldı.

"Sen?! Kitap okudun ha! Bu bir rüyaysa hiç uyanmak istemem."

“Tamamen gerçek anne, güzel bir hikâyeydi, harflerin intikamını anlatıyor.”

Babası burun kıvırdı. “Zaten nerede böyle intikamlı şeyler var, onları seversin.”

Kadın, eşine kaş göz işareti yaparak uyarmaya çalıştı. Oğlunun saçlarını okşadı. “Kitabı nereden aldın?” İlhami hemen cevap veremedi; yani ‘parktaki eski telefon kulübesinden dinledim’ mi diyecekti? O zaman annesinin yüzündeki sevinç kaybolup gitmeyecek miydi?

“Kitabı parkta buldum, şu sirk yerinde.”

Böylece İlhami konuyu gösterileri iptal edilen sirk organizasyonuna getirdi. Çünkü babasının, yanan bilet parası yüzünden ah vah ederek kitap işini unutacağına emindi. Tam da umduğu gibi oldu.

“Belediye bilet paralarını geri verse bari.” dedi adam. Annesi de bu konuya dahil oldu. “Ama biletleri belediye satmadı ki, organizasyonu yapan şirket başka.”

Böylece kimse, şu kitabı merak ettim, getirsene di-yemedi.

İlhami pazartesi günlerini sevmezdi. Hafta sonu tatili neden üç gün, dört gün değildi. İnsanlar haftayı hiç de adaletli bölmemişti. Beş gün okula gitme karşılığında verilen iki gün tatil çok azdı. Tersi daha mantıklıydı; iki gün okul, beş gün tatil. İşte o zaman okul sevilen, özlenen bir yer hâline gelirdi. Ama bu hafta sonu İlhami hiç de böyle düşünmedi. Hiçbir pazartesiyi bu kadar candan beklememişti. Herkesi şaşırtacağını düşünüyordu, çünkü onlara anlatacak bir hikâyesi vardı.

Pazartesi sabahı Zümrüt ve Caner’le birlikte yola ko-yuldu.

“Bilet paralarını alamıyormuşuz, elli liram çöp oldu.” dedi Caner.

İlhami ise o paranın boşa gittiğini hiç düşünmüyordu,

çünkü geride öyle bir şey bırakmışlardı ki kendisini kitap okuma zahmetinden kurtarmışlardı.

Oradan buradan, hafta sonu bilgisayarda oynadıkları oyunlardan söz ederek okula geldiler. İlhami bir an önce Türkçe dersinin başlamasını istese de üçüncü derse kadar sabretmesi gerekti. İkinci teneffüse hiç çıkmadı; parmağını nasıl kaldıracağını, herkesi nasıl şaşırtacağını hayal etti. Ders zili çaldığında çocuklar itişe kakışa, bağıra çağıra içeri girdi.

Caner gelip yanına oturdu. "Sen teneffüse çıkmadın mı?"

İlhami gözü kapıda yanıtladı. "Hayır."

Hemen arkalarında oturan Zümrüt, onlara doğru eğildi. "Bugün kitap anlattırmasa keşke, ben okumadım."

"Ben okudum, sizi kurtarırım." dedi İlhami sessizce. Aslında, seni kurtarırım, demek isterdi. Caner'i niye kurtarsın ki, her fırsatta kendisiyle alay ediyor, bunu da en çok Zümrüt'ün yanındayken yapıyordu.

"Küçük kız bir kibrit daha çaktı. Bir kibrit daha çaktı. Bir kibrit daha çaktı..." İşte Caner, yine alay etmeye başlamıştı, İlhami'nin Kibritçi Kız masalını anlatacağını sanmıştı.

Beş dakika sonra öğretmen sınıfa girdi. Zümrüt'ün korktuğu şey oldu, Berrin Hanım derse başlamadan önce, geçen hafta verdiği ödev konusunda çocukları yoklamak istedi.

"Hafta sonu kitap okuyan oldu mu?"

İlhami'nin parmağı anında havaya kalktı. Caner ve Zümrüt, gülmelerini saklayabilmek için, neredeyse sıranın altına girecekti. Az sonra, sokaklarda kibrit satarken donarak ölen bir kızın hikâyesini dinleyeceklerini sandılar. Tabii ki böyle bir olay komik değil, üzücüydü; komik olan kitabın İlhami'nin yaşına uymayışıydı. İlhami, bu masalla

yalnızca sınıfa değil, bütün okula maskara olabilirdi.

Caner insafa geldi ve çocuğun havada bayrak direği gibi duran kolunu indirmeye çalıştı, arkadaşına bütün sınıfın gülmesini istemezdi. Zümrüt de aynı düşünceyle arka sıradan çocuğun gömleğini çekiştirdi. Ama İlhami kararlıydı, hikâyeyi anlatacaktı. Zümrüt'ten ve Caner'den kurtulmak için ayağa kalkıp sıranın yanındaki boşluğa çıktı, kolu hâlâ havadaydı.

"Demek sen okudun, hadi o zaman biraz bahset." dedi öğretmen.

İlhami anlatmaya başladı:

"Okuduğum hikâyenin adı, Harflerin İntikamı."

Caner ve Zümrüt şaşkınlıkla birbirlerine baktı, bu bekledikleri masal değildi. İlhami'ye ne olmuştu? Hafta sonu televizyonu, interneti, bilgisayar oyunlarını bırakıp da kitap mı okumuştu?

Bu şaşkınlık, yalnızca ikisinde değil bütün sınıfta görüldü. Hem merakla, harfler nasıl intikam alır ki, diye düşünüyorlar hem de İlhami'deki bu olağanüstü değişikliğe kafa yoruyorlardı.

Bu işe şaşırmayan tek kişi Berrin Hanım'dı, çünkü İlhami'yi önceki yıllardan tanımıyordu.

Hikâye bittiğinde sınıfın sessizliği devam etti. Sanki doymamışlardı ama önlerindeki tabak çekilip alınmıştı. İlhami usulca sırasına oturdu. Berrin Hanım çocuğu kutladı ve defterini çıkarıp İlhami'nin adının karşısına "100" yazdı. Sonra, masasından kalkıp tahtanın önünde durdu.

"Böyle güzel hikâyeleri hepinizden bekliyorum çocuklar." dedi ve İlhami'nin sırasına doğru yürüdü. "Bu ilginç hikâyenin yazarı kim? İçinde Türkçe isimler olduğuna göre Türk bir yazar, değil mi?"

İlhami tepeden tırnağa ürperdi. İşin bu kısmını hiç

düşünmemişti, Çinli bir yazar neden içinde Türkçe insan ismi olan bir hikâye yazsın ki. Ama geçen gün haberlerde orada da yaşayan Türkler olduğunu duymuştu. Derin bir soluk aldı.

"Hayır hocam, yabancı."

"Öyle mi, demek ki çeviri sırasında özel isimleri de Türkçeye uyarlamışlar. Bazen yayınevleri çocuk kitaplarında böyle yapıyor, kolay anlaşılsın diye. Peki, yazarın adı aklında mı?"

İlhami yutkundu. Neydi o kelimeler, Yuan Huan mı, Huan Yuan mı? Hangisi önce geliyordu? Ama ne fark ederdi, sonuçta öyle bir yazar hiç olmamıştı.

"Yuan Huan hocam, Çinli bir yazar."

"Hiç duymamıştım." dedi Berrin Hanım. "Ama hikâyesi güzelmiş."

İlhami için o gün okuldaki en güzel günlerden biriydi, o zamana kadar Türkçeden 100 aldığı görülmemişti. Teneffüste Zümrüt ve Caner çocuğu sıkıştırdı. "Nereden buldun o kitabı? Sen Kibritçi Kızı almamış miydin?" dedi Zümrüt.

"Siz masal olmaz dediniz ya, ben de evde onu buldum, onu okudum."

İlhami arkadaşlarının kafasında kuşku kalmasın diye okudum'u epeyce vurgulu söylemişti.

Son zille üç arkadaş yine birlikte evlerine doğru yola koyuldu. Apartmanlarına yaklaşmışken İlhami durdu.

"Ben parkta biraz dolaşacağım."

Caner ve Zümrüt birbirlerine bakakaldılar. Neden onları da çağırmıyordu?

"Biz de gelelim." dedi Caner.

"Hayır, gelmeyin." diyemedi İlhami ama şimdi onlarla birlikte, kırmızı telefon kulübesine de giremezdi. Eğer okumayıp da dinlediği anlaşılırsa... Zümrüt değil ama

Caner kesin bunu öğretmene yetiştirirdi. O da not defterindeki 100'ün üstünü çizerdi.

Aslında, İlhami'nin bir korkusu daha vardı. Eğer o telefonda başka hikâyeler de kayıtlıysa ve kendisinden önce Zümrüt ya da Caner dinlerse... Onlar da okuduk diye öğretmene o hikâyeleri anlatabilirdi. Böyle olursa İlhami'ye hikâye kalmazdı. Zümrüt de, Caner de kitap okumaktan sıkılan çocuklar değildi ama İlhami, sıkılmadan okuduğu bir kitap hatırlamıyordu. Yani ona göre kendisi çaresizdi, bu yüzden sırrını onlara söyleyemezdi.

İlhami, kafasında bu düşüncelerle, arkadaşlarıyla parkta beş dakika gezinebildi. Sonra Zümrüt'e baktı. "Hadi artık dönelim."

"Bu kadar mıydı?" dedi kız şaşkınlıkla. "Tepeye bile çıkmadık."

"Acıktım." dedi İlhami. "Bu yüzden..."

Caner de anlam verememişti arkadaşındaki tuhaflığa. Bu çocuğa bir şey olmuştu ama ne?

Bu kısa park gezisinden sonra herkes evine dağıldı. İlhamilerin kapısı ise on dakika sonra yeniden açıldı ve çocuk, merdivenlerden aşağıya inerken kuş tüyü hafifliğindeydi. Evde çantasından kurtulmuş, ağzına birkaç lokma atmıştı.

Binadan çıktığında kendisini pencereden Zümrüt ya da Caner görür diye kaygılandı ama sonra rahatladı. Şu anda onlar ya yemek yiyor ya televizyon izliyor olmalıydı. Kendisi de evde kalsaydı aynı şeyi yapardı. Ama şimdi durum farklıydı, bir sırrı vardı. Türkçeden 100 almaya devam etmesini sağlayacak bir sır...

Parktaki bankta oturan iki yaşlı kadının önünden hızla geçti. Tepeye doğru yürüdü. Bekçi, budanmış çalıları, yaprakları bir çuvala basıyordu. İlhami tepeye ulaştı ve aşağıdaki alana baktı; işte, kırmızı telefon kulübesi

dimdik ayaktaydı.
Bekçi onun ne yana gittiğine baktı, cuma günü çocuğu gördüğü hâlde, o gün tanıyamadı. İlhami'ye doğru seslendi:
"Sirk yok, yok! Taşındılar. Hurda bıraktılar geride. Birkaç güne belediye onları da kaldırır."

Bu söz üzerine İlhami'nin içinde koca bir endişe dolaşmaya başladı. Öyle ya, belediye bunları toplayıp götürürse... O zaman kitap okuma ödevini nasıl yapacaktı? Buna bir çare bulmalıydı. Acaba ses bandında kaç hikâye kayıtlıydı? En kısa zamanda hepsini dinlemeliydi. Yamaçtan aşağıya adımları hızlandı. Sol taraftan bir köpek oynamak ister gibi ona doğru koşturdu. Ama İlhami'nin oyuna ayıracak zamanı yoktu.

Kulübenin kapısını açıp girdi. Köpeğin, kendisini çağırır gibi havlamasına da aldırış etmedi. Hatta kulübenin kırık camından, "Sus artık!" diye köpeği azarladı. Bütün dikkatini telefonda dinleyeceği hikâyeye vermeliydi. Ahizeyi kulağına götürdü, beklediği o tertemiz ses yine geldi.

"Dinle, bir hikâyem var sana..."

Aynı cümleyle giriş yaptığına göre acaba yine cuma günkü hikâyeyi mi anlatacaktı? Belki de kayıtta yalnızca o vardı. Tedirginlikle devam cümlesini bekledi. "Hikâyenin adı, Tünel Kazan Çocuklar..."

İlhami derin bir soluk aldı, bu yeni bir hikâyeydi. Ama... bu isim daha önceki hikâyede kasabaya gelen yazarın Barana imzaladığı kitabın adı değil miydi? Hikâyeler arasında bir bağlantı mı vardı? Bunu düşünmeye fırsatı olmadı, çünkü telefondaki ses anlatmaya başlamıştı.

TÜNEL KAZAN ÇOCUKLAR

Şehrin en büyük cezaevinde çocuklar ve gençler için ayrılmış bir bölüm vardı. On beş on yedi yaş grubunda olan suçlular burada kalıyordu.

Cezaevinde güvenlik önlemleri çok fazlaydı, çünkü burada kalanların suçları pek öyle kapkaç tarzı işlerden değildi. Binanın hem içinde hem dışında kameralar, alarm sistemleri, nöbetçi kuleleri, dikenli teller, kazmaya uygun olmayan beton zeminler vardı.

Gardiyanlar bölümler arasında geçiş yaparken kapılardaki mekanizmaya parmaklarını değil, gözlerini okuturlardı. Kapılar hiçbir çocuğunun ne parmak izini ne gözünü tanırdı, yanlarında gardiyan olmadan bir bölmeden başka bir bölmeye asla geçemezlerdi.

Bu cezaevinde çalışan kadın gardiyanlardan Esma, yorgun argın evine gittiğinde kızının bir kitaba dalmış olduğunu fark etti. Kız, lise bir öğrencisiydi. Annesi, kızı uyuduktan sonra o kitabı merak edip ilk sayfaya göz attı, sonra da elinden bırakamadı. Kitabın son say
fasına geldiğinde neredeyse sabah olacaktı; neyse ki o gün işe gitmeyecekti, nöbet tuttuğu için izinliydi. Öğleden sonra kızı okuldan gelince aklındaki düşünceyi onunla da

paylaştı:

“Şu okuduğun kitabın yazarını bizim cezaevine davet etsem... Kabul eder mi dersin? Araştırdım da okullara söyleşiye gidiyormuş.”

“Anne! Sizin orası okul değil ki, korkunç bir yer!” “Abartma, hiç de korkunç değil; biz çocuklara iyi davranıyoruz. Filmlerdeki cezaevleri gibi olmadığını gayet iyi biliyorsun.”

“İyi davransanız bile çocukların tutuklu olması korkunç. Sonuçta gece gündüz kapalılar.”

Annesi kızının yorumlarını dinlemekten vazgeçti. Kararlıydı, o yazarla çocukları cezaevinde buluşturacaktı. Peki, nasıl ulaşacaktı? Bunu düşünürken telefonu çınladı, sosyal medyadan bir bildirim gelmişti. Okumak için telefonuna el attığında yazara da bu kanalla ulaşabileceği geldi aklına. Herkes gibi onun da bir hesabı olmalıydı.

Arama bölmesine yazarın adını yazdı, bulması bir saniye bile sürmedi. Uzunca bir mesaj yazıp gönderdi. O gün her yarım saatte bir mesajına cevap gelip gelmediğine baktı, hayır daha kendi yolladığı mesaj bile okunmamış görünüyordu.

İş yerine geldiğinde bu konuyu şefiyle konuştu, şefi de müdürle konuştu. Müdür de bu davete onay verdi. Ama hâlâ, Gardiyan Esmanın mesajına cevap gelmemişti. Esma, tutuklu çocuklara bu konudan henüz söz etmemiş olsa da şefi ondan önce haberi yaymıştı.

Bu haber, çocuklarda hiç heyecan yaratmadı. Zaten kitaplarla bir bağları yoktu; kimi beşinci sınıftan ayrılmış, kimi ilkokulu bile tamamlayamamış, bazısı da lise terkti. Cezaevinin kütüphanesi de vardı, çocuklar program gereği oraya götürülseler bile kitaplara dönüp bakmazlardı. Birbirleriyle konuşurlar, çıkacakları günü

hayal ederler, pencereden gördükleri beton zeminli iç avluya bakarlardı. Hava çok sıcaksa kitaplara dokundukları olurdu ama okumak için değil, yelpaze niyetine.

İşte bu yüzden, cezaevine bir yazarın gelecek olması onları heyecanlandırmak yerine canlarını sıktı. Ne anlatacaktı yani? Kitapların faydasından bahsedeceği belliydi. Cezaevi müdürü de her hafta öyle bir konuşma yapardı, ne işe yaramıştı? Hiç...

Cezaevinden çıkacakları günü hayal etseler de nereye gideceklerini bilmeyen çocuklardı. Ziyaretlerine pek gelen olmazdı, aileleri harçlık göndermezdi, büyük olasılıkla göndermek isteseler bile para bulamazlardı. Boyları uzar, pantolonları kısalır, gömlekleri daralır ama yeni bir gömlek, yeni bir pantolon alamazlardı. Bu soruna cezaevi yönetimi çözüm bulurdu. Bir yerlerden giysi bağışı toplanır, kimin neye ihtiyacı varsa sağlanmaya çalışılırdı. Çocuklar buradayken dışarıyı özleseler bile, dışarıda da aradıklarını bulamayacaklarını hissederlerdi. Bu nedenle yüzleri pek gülmezdi. Soğuk ve karanlık sokaklarda bir başka belaya bulaşmaları uzun sürmeyecekti. Tüm bu karamsarlığa rağmen dışarı çıkma hayallerinden de vazgeçmezlerdi.

İlhami boş bulundu. “Galiba bunlar da üstü çizilmiş çocuklar.”

Sonra kendi cümlesine güldü. Karşısında kimse yoktu ki, kime söylemişti?

Telefondaki ses devam etti.

Gardiyan Esma, mesajının okunduğunu ve bir cevap geldiğini ertesi gün akşam yemeğinden sonra fark etti. Kirli tabakları makineye koyan kızına müjdeyi verdi:

“Kabul etmiş! Gelecekmiş! Kitaplarından da gönderecekmiş!”

“Cezaevini merak etmiş demek ki.” dedi kızı sakince. “Belki de yeni macerası için gözlem yapmak istemiştir.”

Esma, kızının neden kendisi gibi sevinmediğine şaşırdı. Masayı silmeyi bıraktı.

“Sizin kuşağı anlamıyorum hiç, yani çocuklara bir faydam olsun diye geliyor olamaz mı?”

“Ne faydası olacak anne, kaçmalarını sağlayabilse bak o zaman faydası olur.”

“Bizim oradan kimse kaçamaz!”

“Biliyorum, işte bu yüzden bu ziyaret faydasız...” Esma, keyfinin daha fazla kaçmasını istemediğinden, “Hadi, sen dersinin başına, bulaşıkları ben hallederim.” diyerek kızını mutfaktan çıkardı. Ortalığı toplarken aklı, yazarın geleceği gündeydi.

İki gün sonra kargo aracı, cezaevine küçük bir koli getirdi. Üzerinde Esma Hanım’ın adı yazıyordu, yazar yirmi kitap yollamıştı. Bu paketi davet ettikleri yazar göndermiş olsa bile güvenlik önlemi şarttı. Esma bir gardiyan arkadaşıyla birlikte kitapları tek tek kontrol etti. Sayfa aralarına bir şey konmuş olabilirdi. Kitapları açıp başaşağı silkelediler, dökülen bir şey yoktu, her şey normaldi.

Kitapları yeniden kutuya dolduran Esma, kütüphane bölmesine geçmek için gözünü kapıya okuttu, açılan kapıdan koridora geçti. Koridorda yürürken arkadaşına telefon edip çocukları da kütüphaneye getirmesini rica etti.

Çocuklar kütüphaneye girdiklerinde Esma kitapları masaya yaymıştı. Çocuklara baktı.

“Yazar gelmeden okusanız ne güzel olur, söyleşi de güzel geçer. Kitapların içeriği hakkında belki ona soru da sorarsınız. Üç gün sonra kendisi burada olacak.”

Çocuklar ayıp olmasın diye birer kitap aldılar, sayfaları

karıştırdılar, okur gibi yaptılar. İki gardiyan da okumaya daldı, yemek saati gelince çocuklarla birlikte kütüphaneden ayrıldılar. Sonra o kitap kapakları bir daha açılmadı.

Yazarın geldiği gün onu tren istasyonunda Gardiyan Esma karşıladı. Birlikte şehir dışındaki cezaevine geldiler. Binanın ana girişine yaklaştıklarında, yazarın üzerindeki her şeyin dışarıda kalması gerektiğini, cezaevinde bunun kesin bir kural olduğunu söyledi. İmza atacağı kalemi bile içerden vereceklerdi.

Böylece yazar, telefonunu, çantasını, yağmur yağabilir diye yanına aldığı şemsiyesini, cebindeki iki kalemi ana güvenlik kapısında bıraktı. Farklı noktalarda üç kez tarayıcı cihazdan geçirildi.

Yazar şaşırmıştı. “Güvenlik önlemleri çok fazla!”

Gardiyan Esma bu tepkiyi bekliyordu. “Evet, çünkü basit suçlardan kalmıyor buradaki çocuklar, ağır suçları var.”

Göz retinasını okuyan kapılara gelindiğinde Esma, kendi gözünü mekanizmaya okutup yazarın içeri geçmesini sağladı. Yürüdükleri koridorda onlara bir başka gardiyan daha eşlik etti. Koridor dümdüz ilerliyordu, çevreye metalik gri hâkimdi, ışıklar beyaz ve soğuktu.

“Çocuklar sizi kütüphanede bekliyor.”

“Bir şey rica edebilir miyim?” dedi yazar. “Çocuklarla yalnız kalsam... Sizin yanınızda rahat olmazlar, diledikleri şeyi soramazlar, sorularıma rahat cevap veremezler.”

Gardiyan Esma bu isteğe önce karşı çıktı. “Ya sizin güvenliğiniz?”

Yazar gülümsedi. “Bana bir şey yapmaları için neden yok, çantam yanımda değil ki paramı alsınlar, böyle bir şeye kalkışırlarsa cezalarının artacağını onlar da bilir.”

Kütüphanenin kapısına gelmişlerdi. Esma diğer gar-

diyana baktı. Genç adam, yazarın içeride tek başına kalmasında bir sakınca görmemişti.

“Güvenlik kamerası var, bana kalırsa biz koridorda bekleyebiliriz.”

Böylece yazar içeri girdiğinde iki gardiyan dışarıda kaldı.

Kapı açılınca yirmi çocuk ister istemez gözlerini yazara çevirdi. Yüzlerinde hiçbir ifade yoktu, iki taraf arasında herhangi bir selamlaşma da olmadı. Yazar ağır adımlarla herkesi görebileceği ve üzerinde kitaplarının olduğu masaya yöneldi.

“Sizinle birlikte tünel kazmaya geldim.” dedi fısıldar gibi bir sesle.

Çocuklardan ikisi güldü ama bu kısa sürdü, kütüphane yeniden sessizliğe büründü. Bu yazar aklını ka
çırmış olmalıydı, betonu kırıp tünel kazmak! Yemekte bile metal kaşık verilmeyen bu cezaevinde neyle tünel kazılabilir? Ancak aklından zoru olan biri bunu düşünebilir.

“Gerçekten buradan kurtulmak istiyor musunuz?” Yaşı diğerlerinden daha büyük görünen bir genç, alaylı bir tonlamayla karşılık verdi.

“Kim istemez?”

“O zaman şimdi birer kitap seçin. Benimkilerden olması gerekmez, istediğinizi seçin. Bir deney yapacağız ve yüzde yüz başaracağız!”

Çocuklar masadaki kişinin yazar değil, akıl hastası olduğunu çoktan düşünmeye başlamıştı. Bir deliyle deney yapmak eğlenceli olabilirdi. Bu yüzden bazıları masadaki, bazıları raflardaki kitaplara uzandı, birer kitap seçtiler. Birbirlerine göz kırptılar, elleriyle türlü işaretler yaptılar. Yazar bunları umursamadı.

“Bazı insanlar, kitap okurken hikâyedeki karakterlerin

odada dolaşmaya başladığını hisseder. Yani her şey üç boyutlu film gibi izlenebilir hâle gelir...”

Bir iki fısıldaşma, üç beş gülüşme oldu. Yazarın yüz ifadesi değişmedi, sözüne devam etti:

“İşte bunun tersi de mümkündür...”

“Nasıl yani? Onlar mı bizi okuyacak?” dedi ortalarda oturan biri.

Yazar başını salladı.

“Daha fazlası olacak. Yalnızca okunmayacaksınız, onların odasında dolaşmaya başlayacaksınız. Lafın gelişi oda diyorum; onların sokağına, mahallesine, ne-redeyseler oraya gideceksiniz. Eğer bir çoban hikâyesi okuyorsan çoban seni buradan alacak, dağ başında bulunduğu noktaya taşıyacak; o kendi yalnızlığından kurtulacak, sen de bu beton duvarlardan kurtulacaksın. Okuldaki çetenin köşeye sıkıştırdığı bir çocuk, seni yardıma çağıracak, onunla birlikte karşı tarafa yumruk atmanı sağlayacak; o da kurtulacak, sen de kurtulacaksın.”

Yazar masadan bir kitap alıp kapağına üç kez vurdu.

“Betonu kırıp nasıl tünel kazarız diye düşündünüz ya, tünel şu an parmaklarınızın tam ucunda.”

Çocuklardan biri elinde tuttuğu kitabın adına baktı: Ortadoğu Savaşları. Raftan rastgele çekip almıştı, hemen yerine geri koydu. Ne olur ne olmaz, kendini bir savaşın içinde bulmak istemezdi. Görünmez Adam kitabına uzandı. Eğer yazarın dediği gibi olacaksa buna pek inanmıyordu ya hiç olmazsa görünmez adamın yanında yer almalıydı, belki kendisi de görünmez olmayı ondan öğrenebilirdi.

“Şimdi kitabınızı açın!”

Yirmi çocuktan yalnızca biri inanmıştı yazarın söy-lediklerine. Kütüphanenin demir parmaklıklı penceresine

yakın, kauçuk çiçeğinin yanında oturuyordu.
Elinde Çöp Plaza adlı bir kitap tutuyordu. Kapaktaki çocuğun resmini kardeşine benzetmiş, bu yüzden o kitabı seçmişti.

“Başınızı sayfadan kaldırmayın, satırlara odaklanın.”

Beş dakika öyle kaldılar. Çoğu anlamadan bakıyordu satırlara ve hiçbir yere gitmediklerini, yine aynı cezaevinde, yine aynı sandalyede, yine aynı gri kapılar arkasında olduklarını düşünüyorlardı.

“Şimdi kontrol edelim.” dedi yazar. “Bakalım burada mısınız?”

“Koridora bile çıkmadık!” diye homurdandı iri yarı biri.

“Ama biriniz gitti.” dedi yazar gülümseyerek. Herkes birbirine baktı; kimdi giden, gerçekten gidebilmiş miydi? Tünel kazmadan, duvardan atlamadan, bir gardiyanla boğuşmadan, yaralanmadan buradan kurtulmak mümkün müydü? Sonunda fark ettiler, Cemil yoktu! Kauçuğun yanında oturan Cemil’in sandalyesi boştu!

“Bir daha deneyelim mi?” dedi yazar. “O gittiyse siz de gidebilirsiniz.”

Kekeleyerek konuştu biri, heyecandan kalbi dışarı fırlayacak gibiydi.

“Tamam tamam, deneriz ama... Dönmemek için, dışarda kalmak için ne yapmalıyız?”

“Çok kolay, şimdi ne yapıyorsanız aynısını...”

Kalan on dokuz çocuk hevesle açtılar ellerindeki kitapların ilk sayfasını. Gözleri satırlar üzerinde zikzaklar çiziyordu; hızlı hızlı, sabırsız, telaşlı... Baktıkları sayfalardaki sözcükler sanki kâğıttan kurtulmuş, havada kanat çırpıyordu.

Beş dakika sonra kütüphanede kimse kalmamıştı. Yazar arkasına yaslandı. Masadaki sürahiden bardağına su doldurdu, yarısına kadar içti.

Koridordaki iki gardiyan, kendi çocuklarının sorunlarıyla ilgili konuşuyordu. Esmanın gözü bir ara içeriyi
56
gösteren monitöre kaydı, cümlesi yarım kaldı, kütüphanenin kapısını ittirip hızla içeri daldı. İçerde yazardan başka kimsenin olmadığını görünce ilk işi alarm düğmesine basmak oldu. Sonra kemerinden biber gazını çıkardı.

"Çocuklar nerede?"

Diğer gardiyan copunu kavradı, o da bağırdı: "Çocuklar nerede?"

Yazar serinkanlılıkla, "Gittiler." dedi.

Sandalyelerin üzerinde yalnızca kitaplar vardı. "Nasıl? Nereye?" diye bağırdı Esma.

Diğer gardiyan masaya yaklaştı. Elindeki cop bir tehdit oluşturuyordu.

"Biz kapının önündeydik, pencereler kapalı, başka çıkış yok!"

"Gittiler." dedi yazar yine sakince.

Alarm çalmaya devam ediyordu. Kütüphaneye sekiz on gardiyan daha koşarak daldı. Ama koğuşlara götürülecek bir tek çocuk bile görünmüyordu.

Yazarı kollarından tutup sertçe ayağa kaldırdılar. "Ne yaptın onlara? Nereye gittiler?"

Yazar çocuklardan geriye kalan kitapları gösterdi. "Kitap okuyarak tünel kazabileceklerini söyledim, onlar da öyle yaptı."

"Aklını kaybetmiş!" dedi gardiyanlardan biri.

"Aklını kaybetmesi önemli değil, çocukları kaybetmiş." dedi diğeri. "Ne yapacağız, bunun hesabını nasıl vereceğiz, bize kim inanır?"

"Kitapları toplayın!" dedi gardiyanların şefi. "Çocuklar bu sayfaların içindeyse eninde sonunda çıkarlar."

Sandalyelerin üzerindeki kitaplar tek tek toplandı. Çocukların kaldığı koğuşa götürülüp yatakların üzerine bırakıldı. Peki, yazarı ne yapacaklardı?

Cezaevi müdürü de alarmdan haberdar olmuştu. Kütüphane koridorunda tutulan yazarın karşısında tüm haşmetiyle durdu. Aynı soruyu sordu, aynı cevabı aldı: "Gittiler."

Müdür, gardiyanlara döndü. "Bakanlığa bunu açıklayamayız, çocukların yeniden ortaya çıkmasını bekleyeceğiz. Yazarı da aynı koğuşa koyun. Çocuklar dönene kadar orada kalsın, belki aklı başına gelir de bize mantıklı bir şeyler söyler."

Yazarı da, kaybolan yirmi çocuğun koğuşuna koydular, kapıyı üç farklı şifreyle kilitlediler. Sonra da durum değerlendirmesi yapmak için müdürle birlikte toplantı odasına çekildiler.

Yazar, koğuşun ortasında bir süre ayakta bekledi. Yatakların üzerindeki kitaplara şöyle bir göz gezdirdi. Sonra ilk kaybolan çocuğun, Cemil'in okuduğu kitabı eline aldı. İlk sayfayı açıp okumaya başladı. Sekizinci cümlenin sonuna geldiğinde artık koğuşta değildi, kitaptaki evdeydi. Çöp Plaza'daki Fırat karşısındaydı; çocuk hiç şaşırmadı, sanki böyle geçişler yapılabileceğini biliyor gibiydi. Yazar, çocuğun saçını okşadı ve kırık dökük kapıdan başını eğerek avluya çıktı, oradan da sokağa doğru yürüdü. Artık o da özgürdü.

Cezaevindeki toplantı sona ermiş, ne yapılması gerektiği konusunda bir karara varılamamıştı. Müdür, kayıp çocukların dönüp dönmediğini kontrol etmesi için Esmayı koğuşa gönderdi. Gardiyan Esma yeniden alarm düğmesine basmak zorunda kaldı. Çünkü tıpkı çocuklar gibi, yazar da koğuşta değildi.

* * *

“Beğendin mi?”

Bu sözü duyar duymaz İlhami telefonu çarparcasına yerine koydu.

Telefondaki ses kendine mi sormuştu? Yoksa bu cümle, ses kaydının devamı gibi miydi? Kesin öyleydi, bu kırmızı kulübede Yuan Huan adında Çinli bir şirketin ürettiği telefondan başka ne vardı? Karşısında onu gören birinin olması imkânsızdı.

Hikâyeyi sevmişti, sınıftaki herkesin de bayılacağına emindi. Acaba devamındaki hikâyeleri de dinlese miydi? Kulübenin tozlu ve kırık camından dışarı baktı,
hava kararmaya başlamıştı. Anne babasından önce eve dönmeliydi. Acaba yarın sabah erkenden, okula gitmeden önce buraya gelse, bir hikâye daha dinleyecek kadar zaman bulabilir miydi? Ne demişti bekçi: “Birkaç güne belediye onları da kaldırır.” O zaman İlhami’nin hiç şansı olmazdı. Evet, öyle yapacaktı, yarın sabah erkenden...

İlhami aldığı kararın rahatlığıyla telefon kulübesinden çıkıp hızla tepeye yöneldi. Serin bir sonbahar rüzgârı onu yolundan çevirmek ister gibi yüzüne doğru esti. Ötede iki kadın köpek gezdirmekteydi. Biri çocuğa seslendi:

“Sen yarım saattir ne yapıyordun kulübenin içinde?”

Yarım saat mi? Oysa İlhami’ye bu süre çok daha uzun gibi gelmişti. Cezaevi, Gardiyan Esmanın evi, yazarın yolladığı kitapların aranması, sonra kütüphanede geçen mucize gibi anlar...

Bunlar yarım saate mi sığmıştı? Berrin Hanım’ın cümlesini anımsadı. “Siz isterseniz zaman genişler.” Dinlediği hikâye işte İlhami’ye tam olarak bunu hissettirmişti.

Köpek gezdiren kadına cevap verdi. “Hiiiç!” Sonra kendisini engellemeye çalışan rüzgâra karşı koşarak tepeye ulaştı. Bir anlığına rüzgâr savaşçısını yenmiş bir

kahraman gibi hissetti, havaya doğru bir zafer yumruğu attı.

Eve girdiğinde mutfaktan tıkırtılar geliyordu, anne babasından önce dönmediği için kendine kızdı. Karı koca yemek hazırlığı içindeydi.

“Neredeydin?” dedi annesi.

“Parkta dolaştım biraz.”

“Zümrüt uğradı, sende bir kitap varmış, Yuan Muan gibi bir şeyler dedi, hiç anlamadım.”

İlhami’nin tüyleri diken diken oldu. Kıza gösterebileceği öyle bir kitabı yoktu ki. Yarın sabah yine sorarsa; şu kitabı bana da ver, ben de okuyayım, derse... Ona ne diyecekti?

“Parkta aylaklık etme.” dedi babası. “Ödevin yok muydu?”

“Yaparım şimdi.” dedi İlhami. “İnsan isterse zaman genişler.”

Babası güldü. “Vaayyy, nereden öğrendin sen böyle havalı konuşmayı?”

“Öğretmenimizden duydum.”

İlhami yemekten sonra o gün dinlediği hikâyeyi unutmamak için defterine notlar aldı. Hikâyenin adını bu kez değiştirmedi, olduğu gibi yazdı:

Tünel Kazan Çocuklar.

Sabah annesi evden çıkmadan önce İlhami’yi uyandırdı. Her zamanki uyarısını yaptı.

“Kahvaltı etmeden evden çıkma!”

Onlar kapıyı çekip çıktıklarında saat yediydi. İlhami sekizde çıksa okula rahat rahat yetişirdi. Ama o gün böyle olmayacaktı, kahvaltı da yapmayacaktı, çünkü zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Zaten çantasını akşamdan hazırlamıştı. Planında kahvaltıya yer olmadığından çantasına biraz fındık, bir de elma koymuştu.

Aceleyle giyindi, çantasını omuzladı ve kapıyı açıp çıktı. Asansörü çağırmadı, ondan daha hızlı inebileceğinden emindi. Merdivenlerden aşağıya yine tüy gibi indi. Ona bu hafifliği veren, dinlemeyi arzuladığı yeni hikâyeydi.

Parka girdi, çok erken olmalı ki daha bekçi bile görünürde yoktu. Koşarak tepeye ulaştı, kırmızı telefon kulübesi her zamanki gibi aşağıdaydı. Belediye işçileri gece gelip burayı boşaltırsa diye demek boşuna kaygılanmıştı. Yamaçtan aşağıya yine koşarak indi. Ötede yaşlı kadınlar sabah sporu yapıyordu ve meraklarıyla İlhami'yi rahatsız edecek insanlara benzemiyorlardı.

Nefes nefese kulübenin kapısını açtı, telefonu kulağına götürdü.

"Acelen ne?" dedi ses.

İlhami ne yaptığının farkında olmayarak yanıt verdi.

"Ders başlamadan bir hikâye dinlemek..."

Çocuk cümlesini tamamlamadı, çok şaşırmıştı ama telefonu kapatacak kadar korkmamıştı. Belki de karşıdan gelen ses, soru sormamıştı da "Acelen Ne?" adında bir hikâye anlatacaktı. Kesin öyleydi, çünkü bu bir bant kaydıydı, kendisinin acelesini görüyor olamazdı. "Şimdiki hikâyemizin adı, Gececiler."

İlhami bu durumda duyduğu ilk cümlenin soru cümlesi olabileceğine takıldı. Telefonda kalem ucu kadar bir kamera mı vardı? Biri kendini görerek mi hikâyeler anlatıyordu? Ama o saniye buna kafa yoramazdı, çünkü ses anlatmaya başlamıştı, İlhami tek kelimeyi bile kaçırmak niyetinde değildi.

GECECİLER

“Bir zamanlar annesi ve anneannesi ile yaşayan bir çocuk vardı, senin yaşlarındaydı...”

İlhami’nin kafasında dev bir soru işareti belirdi. Telefondaki ses, senin yaşlarındaydı’ derken kendisini mi kastetmişti? Karşısında bir bant kaydı değil de kanlı canlı, gerçek bir insan mı vardı? Hayır, öyle olması imkânsızdı; bu kayıt çocuklar için hazırlandığından ‘senin yaşlarındaydı’ demiş olabilirdi. İlhami kendini ikna etti ve dinlemeye devam etti.

Bir gün anneanne hastalandı; ateşi çıkıyor, öksürmekten tıkanıyor ve yatağından kalkıp yemek masasına kadar bile yürüyemiyordu. Gittikleri hastanede doktor, reçeteye yedi ilaç yazdı. Bu yedi ilacın altısını eczanede buldular ama birini bulamadılar, ki en önemlisi de işte bu yedinci ilaçtı. Hastanenin çevresindeki dokuz eczaneye de sordular, hepsinden ‘yok’ cevabı
aldılar. Çaresiz eve döndüler ve yaşlı kadına ellerindeki ilaçları içirdiler. Akşama doğru anneanne biraz iyileşmiş gibiydi. Doktoru arayıp durumu hakkında bilgi verdiler. Doktor yedinci ilacın mutlaka bulunması gerektiğini, hastalığı iyileştirecek olanın asıl o olduğunu bir daha tekrar etti.

Annesi çocuğa baktı. “Nereden buluruz bilmem ki? Sormadığımız eczane kalmadı.”

Çocuğun aklına birden okul yolundaki ecza deposu geldi. Depo olduğuna göre orada diğer dükkânlarda olmayan ilaçlar bulunabilirdi. Bunu annesine söyledi, kadın önce duvardaki saate, sonra pencereden gökyüzüne baktı; hava kararmaya başlamıştı.

“Çoktan kapanmıştır; hem depoda olsaydı diğer eczacılar, bekleyin depodan getirtelim, derlerdi. Hiçbir yerde bulunmuyormuş. Sanırım yurt dışından getirtmek zorunda kalacağız. Komşuyla konuştum, onun kızı hostes, o getirebilirmiş. Ama üç dört gün beklememiz gerekecek.”

Çocuk yine de ecza deposuna uğramak niyetindeydi. “Ben okula giderken sorarım oraya.”

“Tamam.” dedi annesi.

Çocuk öğleciydi, ertesi gün yemeğini erken yedi, ayakkabılığın üzerindeki reçeteyi çantasına attı ve okula doğru yola çıktı. Hava bulutluydu, yol boyunca
ilacı bulacağını hayal etti. Böylece anneannesi çabucak iyileşir, annesinin yüzündeki kaygılı ifade bir an önce silinirdi.

Ecza deposunun koca tabelasını görünce adımları hızlandı. Cam kapıyı ittirip içeri girdi. Çantasından çıkardığı reçeteyi tezgâhın arkasındaki adama uzattı. Kenarına kırmızı çarpı işareti konmuş olan yedinci ilacı gösterdi. “Bu var mı acaba?”

Eczacı okunaksız yazıyı güçlükle okudu ve mırıldandı. “Sanırım son kutuyu sana vereceğim.”

Çocuk sevinçten havaya bir yumruk attı. Hostesin uçuşunu beklemeleri gerekmeyecekti. Dün gece anneannesinin öksürükleri yüzünden doğru dürüst uyuyamamıştı. Artık bütün ilaçlar tamamlandığına göre evde herkes rahat bir nefes alacaktı.

Eczacı en alt raftan, içinde pembe kapsüller olan şişeyi

aldı, küçük bir torbaya koydu ve çocuğa uzattı. “Al bakalım.”

Çocuk şişeyi çantasına attı, teşekkür edip dışarı çıktı. Havadaki bulutlar dağılmış, güneş tüm renkleri capcanlı göstermeye başlamıştı. Çocuk bir kararsızlık yaşadı, acaba eve dönüp ilacı şimdi mi verseydi, yoksa okul çıkışı mı? Ama geri dönerse ilk derse geç kalırdı ve o dersin öğretmeni oldukça sertti. Anneanneme ilaç aldım dese bile inanmazdı. Bu yüzden okula gitmeye karar verdi.

Okuldaki dersler, teneffüsteki şamatalar, beden eğitimi dersindeki voleybol maçı derken çocuk çantasında kıymetli bir ilaç olduğunu unuttu. Çıkış zili çaldığında bile aklına gelmedi. Hatta arkadaşları eve gitmeden parkta biraz masa tenisi oynayalım dediklerinde bile çantasını bir kenara koyup üç set masa tenisi oynadı.

Evin ziline bastığında hava kararmıştı. Kapı biraz geç açıldı. İçeri girdiğinde anneannesinin odasından gelen öksürük sesiyle ilacı hatırladı. Sevinçle bağırdı: “Anne ben ilacı aldım!”

“Var mıymış? Çok şükür! Çok şükür!” dedi annesi. Çocuk çantasını omzundan indirdi. Fermuarı açıp eliyle çantanın derinliklerine uzandı. Yok, eline o hışırtılı torba gelmedi. Su şişesi orada, silgi parçaları orada, defter kitap orada ama ilaç şişesi yok!

“Yolda düşürdün mü yoksa?”

“Hayır anne, fermuarı hep kapalıydı.”

“Çantandan biri almış olabilir mi?”

“İlacı niye alsınlar ki?”

Annesi de kendi sorusunu saçma buldu. “Doğru.” Sonra çocuk birden hatırladı. Sınıftayken çantasındaki kalemtıraşı bulabilmek için birkaç şey çıkarıp sırasının altına koymuştu. Sonra kalemtıraşı almış ama çıkardığı iki defterle küçük ilaç torbasını geri koymamıştı. Kesin

oradaydı, sırasının altında.

“Hay aksi!” dedi annesi. “Okulda gece bekçisi var mıdır?”

“Yok, yalnızca gündüz kapıda güvenlikçi var.”

Anneannenin odasından gelen öksürük sesleri çoğaldı. İniltili bir sesle kızını yanına çağırdı.

Çocuk kendine öyle kızdı ki! Nasıl böyle bir saçmalık yapmıştı, insan okuldan çıkarken sıranın altına bakıp kontrol etmez miydi? Ya bu gece anneannesi...

Mutfağa girdi, her zaman bayıla bayıla içtiği mercimek çorbası o akşam çocuğa bulaşık suyu gibi geldi. Mutfağa gelen annesi, çocuğun üzüntüsünü fark etti.

“Üzülme, sabah erkenden gidip alırsın.” dedi, sonra bir kâseye çorba doldurup hasta annesinin odasına gitti. Çocuk çorbasını bitiremedi, diğer yemeklere de dokunmadı. Sanki yemeyerek kendini cezalandırmak ister gibiydi. Odasına çekildi. Ama kendine verdiği bu açlık cezasının anneannesine bir faydası yoktu, işte yine öksürük nöbetleri başlamıştı.

Saat on bire doğru annesi çocuğun odasına girdi. Oğlunun saçlarını okşadı. “Üzülme, uyu hadi, dedim ya, sabah erkenden gidip alırsın.”

Sonra çocuğun yanağına bir öpücük kondurdu, iyi geceler diyerek odadan çıktı.

Annesi odadan çıkar çıkmaz çocuk, üzerindeki pijamaları çıkarıp pantolonunu, kazağını giydi. Koridora

çıktı, duyduğu tek ses anneannesinin iniltisiydi. Usulca ayakkabılığa ilerledi. Duvarda asılı anahtarı aldı, ayakkabılarını giydi, sessizce dışarı çıktı. Sabaha kadar bekleyemezdi. Belki de anneannesi o gece...

Merdiven otomatı çocuk basamakları indikçe yanıyor, sanki devam et seninleyiz, yolunu aydınlatırız, diyordu. Aynı şeyi sokak lambaları da yaptı, ışıkları her gece

olduğundan daha fazlaydı. Bir haftadır ampulü bozuk olan lambalar bile yandı. Derken nereden çıktığı belli olmayan iki sokak köpeği belirdi. Biri çocuğun sağında, diğeri solunda yürümeye başladı. Sanki onu çevreden gelebilecek her türlü kötülüğe karşı koruma görevi almışlardı.

Okula geldiklerinde üçü de bahçe duvarından kolaylıkla atladı. Çocuk binaya nasıl girebileceğini daha mercimek çorbasının ilk kaşığını ağzına götürdüğünde planlamaya başlamıştı. Okul duvarına bitişik, kendiliğinden büyümüş bir incir ağacı vardı. Kimse kesmeye kıyamamıştı, iyi ki de öyle olmuştu. İncir ağacı, okulda her yıl büyüyen çocuklar gibi hızla boy atmış, gövdesi kalınlaşmış, kolları güçlenmişti ve ikinci katın penceresine uzanıp oradan dersleri izler hâle gelmişti.

Köpekler incirin altında koyu karanlıkta, koruma görevlerine devam ederken çocuk hızla ağaca tırmandı. Kendi sınıfının penceresine ulaştı. Kapalı olduğunu biliyordu ama ahşap doğramanın ve pencere kolunun çürük olduğunu da biliyordu. Onlar sınıftayken kuvvetli bir rüzgâr esse pencerenin kanadı kendiliğinden açılırdı. Rüzgâra dayanamayan şey, şimdi çocuğun ilaç arayışına mı karşı koyacaktı?

Eliyle pencere kanadını ittirdi, olmadı; bir daha yüklendi, pencere ardına kadar açıldı. Çocuk içeri daldı, karanlıktı ama o nerede sıra var, neresi öğretmen masası, neresi elektrik düğmesi ezbere biliyordu. Çünkü burası onun sınıfıydı. Sıralara dokuna dokuna kapının yanındaki düğmeye ulaştı. Tık!

Işıktan kamaşan gözlerini kırpıştırarak kendi sırasına gitti, işte ilaç torbası ve iki defteri oradaydı. Defterleri umursamadı, torbayı kaptı, tam pencereye yönelmişti ki koridorda tuhaf bir çınlama duydu. Keçilerin boynuna

asılan çan sesi gibiydi ama onun daha kuvvetlisi. Üstelik bu keçi durmadan başını sağa sola sallıyor olmalıydı, çünkü koridor çın çın ötüyordu. Yangın alarmı mıydı? Ama ne duman ne koku... Bu başka bir şey olmalıydı.

İçindeki korkunç merakın önüne geçemedi ve pencereye değil sınıf kapısına yöneldi. Eli önce lamba düğmesine gitti, ışığı kapadı. Şimdi kapının altından koridorun ışığı sınıfa giriyordu. Kulak kabarttı, orada birileri vardı ve önceden yanmayan koridorun lambasını onlar yakmış olmalıydı. Ayak sesleri yaklaşınca yüreği ağzına geldi. Koşanlar vardı, gülüşmeler, yere bir kalemin düşmesi, "Silgim sende mi?" diye soran biri... Gece vakti okulda öğrencilerin işi neydi?

Çocuk korkuyla kapıyı araladı, başını hafifçe koridora uzattı. Evet, öğrenciye benziyorlardı ama fazlasıyla tuhaftılar. Siyah önlüklüydüler, beyaz yakaları vardı. Kızların saçlarında beyaz iri kurdeleler, erkeklerin saçı kısa tıraş. Boyunlarına ortası delik silgiler asmışlardı. Koşuyorlardı, neşeyle koşuyorlardı; ayakkabıları da acayipti, sanki bazıları plastik patik gibiydi.

Koridordaki bu acayipliği bir süre izleyen çocuk, belki de film çekiyorlar, diye düşündü. Eski okul yıllarını anlatan bir film... Ama görünürde ne kameraman vardı ne yönetmen. Sonra seslenmeyi akıl etti. Korkusu geçmişti.

"Kimsiniz siz?"

Kimse onu duymadı. Acaba duymuşlardı da anlamamışlar mıydı? Belki de yabancı bir ülkeden gelmişlerdi ve Türkçe bilmiyorlardı? Ama "Silgim sende mi?" diye soran biri varsa, yabancı olamazlardı. Kimdi bu çocuklar?

Çocuk koridora çıktı, artık kendisini göstermekten çekinmiyordu. Siyah önlüklü öğrenci kalabalığı, koridorun sonundaki sınıfa girmişti. Çocuk da oraya yöneldi. Sınıfın kapısında yine siyah önlüklü ama kolunda kırmızı, kumaş

bant olan bir çocuk vardı. Kolundaki kırmızı bantta "NÖBETÇİ ÖĞRENCİ" yazıyordu.

"Siz öğrenci misiniz?" dedi çocuk, aralarında bir adım mesafe vardı ama kırmızı kol bandı olan nöbetçi onu duymadı. Çocuk "Acaba görünmez miyim?" diye kendinden bile kuşkulandı. Kendisini görmeyen nöbetçinin yanından geçip sınıfa doğru bir adım attı. Öğrenci sıralarının karşısında kara bir yazı tahtası vardı, tahtanın çıkıntısında irili ufaklı tebeşirler... Oysa bu okulun bütün sınıflarında beyaz tahta vardı, yazı yazarken tebeşir kullanmazlardı. Rüya mı görüyordu? Yoksa anneannesinin ilacını almış olması da bir rüya mıydı? Eliyle cebini yokladı, ilaç şişesi oradaydı. Gördüğü bu tuhaflıkları belli ki çözemeyecekti, daha fazla vakit kaybetmeden eve dönmeliydi.

Binadan çıkabilmek için yeniden sınıfına yöneldi. Bu sırada duvarlarda asılı tarihî karakterlere baktı. Onlar biliyor olmalıydı, çünkü her gece buradaydılar. Çocuk içinden, 'Keşke dile gelseler, bana gerçeği söyleseler.' diye geçirdi. O gece, canlı cansız her varlık sanki çocuğun dileklerini gerçekleştirmek için seferber olmuştu. Merdiven otomatı, sokak lambaları, köpekler... Ve şimdi de duvardaki resimler. İlk sözü Evliya Çelebi aldı, onu diğerleri izledi. Çocuk fısıltılara kulak vererek koridorda ilerledi.

"Bunlar kim, biliyor musun? Sizden öncekiler, sizden çok çok öncekiler... Okula devam etmeyi hep istemiş ama gidememişler, bu yüzden her gece buraya gelirler."

"Onlar öğrenciliğe doyamayanlar, erkenden hayata atılanlar, on beşinde savaşa yollananlar, erkenden evlendirilen kızlar, meslek öğrensin diye on ikisinde birinin yanına çırak verilenler..."

"Bu çocuklar, gececiler... Her gece gelirler. Sen bazen

okuldan kurtulmak istiyorsun ya, işte onlar tam tersini istediler. Okul onların kurtuluşu olacaktı ama bunu yapamadılar. Şu anda kim bilir neredeler, içlerindeki okuma hevesini buraya bırakıp gittiler."

Çocuk duvardaki resimlerden gelen sözleri anlıyordu anlamasına ama gerçek mi hayal mi, işte bunu anlamıyordu.

Sınıfına girdi, pencereden incir ağacına geçti. Koyu karanlıktaki iki köpek hiçbir yere gitmemiş onu beklemişti. Birlikte uça ese, eve doğru gittiler.

Çocuk anahtarıyla sessiz olmaya çalışarak kapıyı açtı. Anneannesi hâlâ öksürüyor, mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Çocuk mutfağa girdi ve cebinden ilaç şişesini çıkarıp annesine uzattı. Annesi her şeyi anladı, dehşet içinde oğluna baktı.

"Bir daha yapma! Bir daha asla böyle bir şey yapma!"

Belki daha fazlasını da söyleyecekti ama yan odadan gelen iniltiler yüzünden devam edemedi. Hemen bir bardağa su doldurup ilaç şişesiyle birlikte hasta an
nesinin odasına gitti. Çocuk da peşinden ilerledi. Anneannesi iki tane pembe kapsülü bir bardak suyla içti. "Hani okulda unutmuştun ilacı?"

"Gidip aldım anneanne."

Yaşlı kadın gülümsedi. Sanki kapsüller hemen işe yaramış gibi yüzüne bir canlılık geldi.

"Anneanne..." dedi çocuk, "sen ilkokuldan sonra okuyamamışsın ya..."

Başını salladı yaşlı kadın. "Yollamadılar ki..."

"İşte, özlüyor musun, yani hiç hayal ediyor musun okulda olduğunu?"

"Hem de nasıl! Bazen sıralarda oturduğumu, boynumda delikli silgi olduğunu, tahtaya çıkıp tebeşir tuttuğumu hayal ediyorum... Sonra bir bakıyorum parmaklarımda

gerçekten tebeşir tozu var. Bak bak, şimdi bile var.”

Yaşlı kadın buruşuk ellerini çocuğa uzattı. Çocuk, anneannesinin parmaklarına bakakaldı... İnanamadı, dokundu; çocuğun parmaklarına bulaşan beyazlık, tebeşir tozundan başka bir şey değildi.

* * *

İlhami hikâyeyi etkileyici bulmuştu ama kafasında cevabını bulamadığı pek çok soru da vardı.

“Nasıl yani? O yaşlı kadın, o gece okula mı gitmiş? Çocuk olarak yani?”

“Bu imkânsız mı?”

“Evet imkânsız, zaman makinesi diye bir şey yok ki!”

“Ama hikâyeler var.”dedi telefondaki ses. “Hikâyelerle her yere gidebilirsin.”

İlhami’nin yüzünü ateş bastı. Çünkü telefondaki sesle konuştuğunu, ona soru sorduğunu, sorusuna cevap aldığını anlamıştı. Böyle bir bant kaydı dünyanın en gelişmiş ülkesinde bile olamazdı.

“Sen... sen gerçek misin?”

“Konuşabildiğimize göre gerçek olmalıyım.”

“Kimsin peki? Adın ne?”

“Hikâyeciyim.”

“Yazar mısın yani?”

“Eskiden yazardım ama artık hikâyeciyim, yalnızca anlatabilirim. Bana hikâyeci demeni tercih ederim.”

“Yani şimdi neredesin, benimle nereden konuşuyorsun?

“Buradayım işte, adım Yuan Huan.”

Karşısındaki her kim ise, kendisiyle alay ettiğini düşündü İlhami, çünkü bu ismi kendi uydurmuştu, daha doğrusu telefonun altındaki plakadan okumuştu ve bir şirket adıydı.

“Adın Yuan Huan olamaz, onu ben uydurdum.” Karşıdan

hafif bir gülme sesi geldi.

“Bu durumda sen de bir hikâyecisin.”

“Hayır, ben okumaktan nefret...”

İlhami cümlesini tamamlayamadı, bir yazara okumaktan nefret ediyorum denir miydi? Sonra saatine baktı. “Ufff, okula geç kalıyorum!” diyerek kulübeden fırladı. Telefon ahizesini yerine koymamıştı, spiral metal kablo sarkaç gibi sağa sola üç dört kez sallandı, durdu. Güneş ışıkları kulübenin cam bölmelerinden içeri girdi; spiralin üzerinde bambaşka, metalik bir pırıltı gezindi.

İlhami öyle hızlı koşuyordu ki, bu koşunun nedeni geç kaldığı için değil, olup biteni unutmak içindi. Yani karşısında gerçekten bir insanın olması, adının da Yuan Huan olması kesinlikle mantıklı değildi. Başına gelen bu ilginç olayın güzel yanını düşünmeye çalıştı, kitap okumadan sınıfta anlatabileceği hikâyeleri çoğalmıştı, işte güzel yanı buydu.

Okul bahçesine girdiğinde daha giriş zili çalmamıştı. Caner ve Zümrüt hemen karşısına dikildi.

“Sen iyice acayip oldun.” dedi Zümrüt. “Okula bizimle gelmiyorsun, sabah ziline bastık, açmadın.” “Evde değildim ki.”

“Neredeydin?”

“Erken çıkıp parkta gezdim.”

Caner güldü. “Bu da park hastası oldu. Ne yapıyorsun parkta?”

“Köpekler var işte, onlarla oynuyorum.”

Daha fazla sıkıştıramadılar İlhami’yi, çünkü giriş zili çalmıştı. Diğerleriyle birlikte koşarak sınıfa girdiler. İlk ders Berrin Hanım’ındı ve her zamanki gibi derse çocukların okuduğu bir kitapla başlamak istedi.

“Evet çocuklar, bugün okuduğu kitaptan bahsedecek olan var mı?”

İlhami'nin parmağı zaten daha soru gelmeden havadaydı.

"Sen anlatmıştın." dedi Berrin Hanım. "Başka var mı çocuklar?"

Kimse parmak kaldırmıyordu, İlhami iki elini birden kaldırdı.

"Madem kimse anlatmıyor, eh hadi bakalım İlhami, seni dinliyoruz."

"İki tane anlatabilir miyim öğretmenim?"

Zümrüt ve Caner birbirlerine bakakaldılar, bu çocuk gerçekten çok acayipleşmişti. Hiç kitap okurken görmedikleri İlhami, bu kadar hikâyeyi nereden buluyordu? Okula neden kendileriyle gelmiyordu, sabahın o saatinde parkta işi neydi? Öğretmen bir tane isterken o iki tane anlatmak için ısrar ediyordu.

Berrin Hanım gülümsedi. "Peki, anlat bakalım ama öyle uzun uzun anlatma ki dersimize zaman kalsın.

İlhami önce Tünel Kazan Çocukları, sonra Gececileri anlattı. Sınıfta çıt çıkmamıştı. Berrin Hanım 'uzun anlatma' demiş olsa da İlhami'nin sözü uzattığı yerlerde sesini çıkarmadı. Gececiler'i dinlerken annesini hatırlayıp duygusallaştı, çünkü kendi annesi de okula gidemeyen ama hep orada olmak isteyen insanlardandı. Başını eğip çocuklara göstermeden gözyaşlarını sildi.

Hikâyeler bitmişti, sınıf sanki devamını bekler gibi sessizdi. Berrin Hanım kendini topladı. "Bu hikâyelerin yazarı kim peki?"

"Aynı yazar öğretmenim," dedi İlhami. "Yuan Huan.

Berrin Hanım defterini çıkardı ve İlhami'nin adının karşısına yepyeni bir 100 puan daha ekledi.

"Aferin İlhami... Çocuklar, bu yazarı araştırmalıyız. Hatta okul kütüphanesine birkaç kitabını alsak hiç fena olmaz."

Sonra Berrin Hanım aklına bir şey takılmış gibi durdu. “İlhami, sen bu yazar Çinli demiştin, değil mi?”

“Evet öğretmenim, Çinli.”

“Peki nasıl oluyor da siyah önlük, delikli silgi, beyaz yaka geçiyor hikâyede? Sanki Türkiye’nin eski okullarını anlatıyor gibi.”

İlhami nasıl cevap vereceğini bilemedi. Sonra öğretmenin daha önce yayınevi yabancı isimleri Türkçeye uyarlamış olabilir dediğini anımsadı.

“Yayınevi Türkiye’ye uyarlamış olabilir öğretmenim.” dedi.

“Olabilir, belki Çin’de de çocuklar eskiden siyah önlük giyiyordur.”

Caner atıldı. “Ama öğretmenim, Evliya Çelebi de vardı hikâyede, onun Çin’le alakası ne?”

Berrin Hanım buna dikkat etmemişti, İlhami’ye soru dolu gözlerle baktı. “Caner doğru söylüyor, yazarın adının gerçekten Yuan Huan olduğuna emin misin?”

“Evet öğretmenim, Çinli bir yazar.”

“Yarın okula gelirken kitabı getirir misin, çok merak ettim.”

İlhami ürperdi. Foyası meydana çıkacaktı. Doğruyu söylese, her şeyi telefondan dinledim dese... Olmaz, bütün sınıfın, hatta bütün okulun diline düşerdi. Ayrıca öğretmen de verdiği o 100 puanın ikisini birden silerdi. Buna nasıl çözüm bulacaktı? Yarın parmak kaldırmasa, öğretmen de o kitabı hatırlamayabilirdi. Eğer
sorarsa unuttum derdi. Ertesi gün yine sorarsa, eve gelen misafirin çocuğu yırtmış, diyebilirdi. Evet evet, misafir çocuğu en uygun bahane olabilirdi.
Okul çıkışı Zümrüt, İlhami’yi sıkıştırdı.
“Şu kitabı bize de göstersene.”
Caner daha fazlasını hatırlattı. “Yarın okula getirecek

nasıl olsa, o zaman hepimiz görürüz.”
“Unutmazsam getiririm.”
“Unutma işte, akşamdan at çantana.”
İlhami başını salladı. Ne yani telefon kulübesini çantasına atıp okula mı getirecekti? Evlerine yaklaşmışken Zümrüt, “Parka girelim mi, bir tur atar eve öyle
gireriz.” dedi.
Caner razı oldu. İlhami de telefon kulübesinin hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordu. Üçü birlikte parkın geniş kapısından geçip tepeye doğru yürümeye başladı. Zümrüt yerden birkaç güzel sonbahar yaprağı aldı. Sonra çantasından son okuduğu kitabı çıkarıp
arasına koydu.
“Ayraç mı yapıyorsun?” dedi Caner.
“Yooo, kuruyunca çok güzel oluyor. Yaprak koleksiyonu yapıyorum.”
Tepeye ulaşmışlardı, kırmızı telefon kulübesi diğer
atık parçalarla birlikte hâlâ yerindeydi.

Zümrüt yamacın aşağısındaki o harabeliğe hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle baktı. “Burayı da böyle çöplük gibi bıraktılar. Hurdacılar neden toplamıyor ki bunları?”

Caner telefon kulübesini işaret etti. “Hurdacılar önce şunu alırlar, çünkü çok ağır, iyi para eder.”

Almasınlar, dedi İlhami. “Güzel görünüyor.”

Zümrüt ve Caner kahkahayı patlattı. “Çok sevdiysen al odana götür.” dedi Caner.

ilhami birden heyecanlandı. Neden olmasın? O güne dek aklına gelmemişti. Böylece hikâyesiz kalmazdı. Kalmaz mıydı, o bir ses kaydı değil miydi? Değildi galiba, çünkü bu sabah onunla kanlı canlı biri gibi konuşmamış mıydı, sorularına cevap almamış mıydı?

“Yardım ederseniz götürürüm.”

Zümrüt şaşkın gözlerle çocuğa baktı. “Gerçekten odana

mı koyacaksın bunu?”

“Evet, kitaplık yaparım. Ya da giysi dolabı...”

“Saçmalama! Ne rafı var ne askı asılacak bir yeri.”

“Olsun, raf koyarım ben içine.”

Ağırdır oğlum.” dedi Caner. “Taşıyamayız.”

“Niye ağır olsun, üç kişiyiz, dinlene dinlene taşırız. Hadi ne olur bir deneyelim.”

“Baban kızmaz mı?” dedi Zümrüt.

“Onu razı ederim. Olmadı, apartmanın bodrumuna koyarız.”

Üç çocuk bunu denemek için yamaçtan aşağıya indi. Dik duran telefon kulübesini, ilk buldukları zamanki gibi önce yatay duruma getirdiler, bu zor olmadı. Sonra bir ucundan İlhami ve Zümrüt, diğer ucundan Caner kavradı. Ihlaya tıslaya üç beş metre gidebildiler ama bu ağır yükle tepeye kadar çıkmak hiç kolay olmayacaktı. Birden, duydukları düdük sesiyle oldukları yerde kaldılar. Ellerindeki yükü bırakıp sesin geldiği yana baktılar. Bekçi tepede durmuş, aşağıya onlara bakıyordu. “Ne yapıyorsunuz siz! Bırakın onu!”

“Bunlar kimsenin değil ki! Atmışlar işte.” diye Zümrüt atağa kalktı.

Bekçi onlara doğru beş altı adım yaklaştı. “Belediye alacak, ben hurdacıları bile sokmuyorum buraya. Kıymetli hepsi, içinde demir var, bakır var...”

Çaresizce birbirlerine baktılar. “Eski yerine götürün.” diye seslendi bekçi. “Orası oyun alanı değil.”

Üç arkadaş gerisin geri telefon kulübesini eski yerine taşıdı. İlhami yerde boylu boyunca yatan Yuan Huan’a bakıp “Tekrar dik koyalım.” dedi.

Caner pufladı. “Hurdalığa gidecekse niye eski hâline getiriyormuşuz, yoruldum ben, böyle kalsın işte.” İlhami tek başına kulübeyi kaldırmaya çalıştı. Zümrüt, çocuğun

zorlandığını görünce dayanamadı, ikisi birlikte kulübeyi yeniden dik duruma getirdi. Kız eski
şakasını hatırladı, yeniden yapmak istedi, kulübenin içine girdi. Sallanıp duran spiral kablonun ucundaki telefonu kulağına götürdü.

İlhami cam bölmeden kızın yüzüne dikkatle baktı. Acaba?..

Kız başını sallıyordu. “Hımm, peki, anlıyorum, tamam bir çaresine bakarız.” Sonra ahizeyi yerine koymadan sallanır vaziyette bırakıp dışarı çıktı.

“Kiminle konuştun?” dedi İlhami, bunu şaka yapar gibi sormuşsa da kendi içinde çok ciddi bir soru vardı: Yuan Huan başkasıyla da konuşuyor muydu?

“Senin hakkında konuştum, bana o hikâyeleri nereden bulduğunu söyledi.”

“Gerçekten mi, gerçekten biriyle konuştun mu?”

Zümrüt ve peşi sıra Caner kahkaha atmaya başlayınca İlhami, sazan gibi avlandığını düşündü. Neredeyse ağzından kaçıracaktı, bir daha asla böyle bir hata yapmamalıydı.

Üçü birlikte evlerine dönmek için yamacı tırmanmaya başladı. İlhami orada kalmak isterdi ama arkadaşlarının kuşkusunu çekmek istemedi. Bu nedenle yine dünkü planını uygulayacak, eve girip on dakika sonra geri çıkacaktı.

Apartmana girdiklerinde Zümrüt de, Caner de Yuan Huan’ın kitabını görmek istediklerini unutmuşlardı.
Belki karınları acıktığı için, belki de parkta bekçinin düdüklü uyarısıyla karşı karşıya kaldıkları için... Bu İlhami’nin işine geldi, onları atlatmakla uğraşmamış oldu.

Çocuk, evine girdiğinde çantasını bırakıp aceleyle dolaptan bir parça börek aldı, yutarcasına yedi ve koca bir bardak su içip yeniden ayakkabılarını giydi. Hızla

evden çıkıp parka doğru yöneldi.

Tepeden aşağıya iniyorken bekçi arkasından seslenip İlhami'yi uyardı:

"Bak, bir şey almak yok, tamam mı?"

İlhami başını salladı. Hiçbir şey almayacaktı, yalnızca hikâye dinleyecekti. Belediye Yuan Huan'ı götürmeden bütün hikâyeleri dinleyebilir miydi?

Kulübenin içine girdi. Ahize yuvasında değil, sarkık vaziyetteydi. Bozulmuş olabilir diye korktu, dinlemeye başlamadan önce ahizeyi yerine koyup telefona her zamanki görünümü verdi. Sanki bilgisayar sorun çıkardığında 'yeniden başlat' komutu verir gibi, bu yöntemin telefonda da işe yarayacağını düşünmüştü. "Korkma, hikâyeler kaybolmaz."

İlhami ürperdi, telefon kulağında değildi ama ona bu sözü söyleyen her zamanki gibi Yuan Huan'ın sesiydi.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Nasıl benimle telefonsuz da konuşabiliyorsun?"

"Çünkü buradayım, çünkü telefon burada ve hâlâ ondan bir enerji alabiliyorum. Ama fazla uzun sürmeyecek, telefonun pili bitmek üzere. Sen ve o kız, açık bırakmasaydınız daha beş altı hikâye için enerji bulabilirdim ama bu durumda sanırım sana yalnızca iki hikâye daha anlatabilirim."

"Sen enerjiyle çalıştığına göre... O zaman insan değilsin. Eğer robotsan... O zaman da burada bırakıp gitmezlerdi. Nesin sen? Gerçekten ses kaydı mısın, değil misin? Eğer kayıtsan sorularıma nasıl cevap verebildin?"

"Sabırlı olursan bunu en son hikâyede anlatacağım, onun adı da Hikayecinin Hikâyesi olacak."

"Senin anlattığın şeyleri çok sevdim, keşke daha fazlasını dinleyebilsem."

"Devam edebilirsin, aynı şeyi yalnızca seslerle değil

sayfalarla da hissedersin.”

“Hayır, öyle olmuyor, okurken çok sıkılıyorum.” “Daha çok gençsin, doğru kitaplarla henüz karşılaşmamış olabilirsin, ama arayıp bulabilirsin.”

Bunu yapmayı hiç düşünmüyordu İlhami. Kendi geleceğini görür gibi oldu. Telefon kulübesi buradan alındığında parmağı Türkçe dersinde bir daha havaya kalkmayacaktı.

“Şimdi, hikâyeyi dinlemeye hazır mısın?”

İlhami telefonu kulağına götürdü. “Evet, hazırım.” “Bu kez olayımız bir asansör ve bir yazarla ilgili, hikâyenin adı, Ara Kat.”

“İçinde yine üstü çizilmiş çocuklar var mı?”

“Üstü çizilenler her zaman çocuk olmayabilir, sanırım bu kez üstü çizilen bir yazardan söz edeceğiz.”

ARA KAT

Çocuk, büyük bir yayınevi sahibinin oğluydu. Arada bir babasıyla birlikte yayınevine gider, odaları dolaşır, editörlerin masalarına yığılmış dosyalara şaşar, yayınevindeki üç kediyle oynar, depoya bile bakar ve canı hiç sıkılmazdı. En çok da grafikerlerin odasında vakit geçirmeyi seviyordu. Çünkü onlar bilgisayar ekranında karakterlerin koluyla, bacağıyla oynuyor, bir ağacı kesip başka bir yere yerleştirebiliyor, renkleri saniyede değiştirebiliyor, çiçeksiz bir çalıyı anında çiçekli hâle getirebiliyordu. Eğlenceliydi, sanki iş değil de yapboz oynamak gibiydi. Çocuk bazen, ben de ileride grafiker olmalıyım, diye düşünürdü.

Bir akşam babası, ertesi gün bela bir yazarın yayınevine ziyarete geleceğini söyledi. Evet, babasının ağzından gerçekten de ‘bela’ sıfatı çıkmıştı. Çocuk babasına neden bu kadından hoşlanmadığını sordu.

“Çünkü normal şeyler yazmıyor.”

“Nasıl normal şeyler yazmıyor?”

“Çocuk kitapları yazıyor ama tuhaf şeyler; insan okurken ürperiyor, ben bile korkuyorum.”

Çocuk şaşırdı; böyle heyecan verici şeyler yazıyorsa o güne kadar kendisi neden okumamıştı, oysa yürek hoplatan kitapları arayıp bulmakta üstüne yoktu.

“Eee, ben niye bilmiyorum bu yazarın kitaplarını?” “Birini

bile eve getirmedim de ondan.”

“Yayınevinde de görmedim ama.”

“Çünkü onları ulaşılmayacak raflara koyarız. Ya en üst raftadır ya da öndeki kitapların arkasına bir yere sıkıştırmışızdır. Hatta bazen matbaadan gelen paketleri hiç açmadan depoya indiririz. Çalışanların hepsi bu konuda tembihli.”

“Anlamadım, satmayacaksanız neden basıyorsunuz baba?”

“Çünkü korkuyoruz.” diye fısıldadı babası. “Bazen bizi tehdit ediyor, gerçi saçma şeylerle tehdit ediyor ama yine de ne olur ne olmaz, yazarlar bazen büyücüden farksızdır.”

Bunları duyan çocuk, bu tuhaf kadınla tanışmaya can attı. “Yarın ben de geleceğim seninle.”

“Kadını merak ettin değil mi? Ama dönüp de sana bakacağını hiç sanmam, o kimsenin bakmadığı şeylere bakıyor.”

“Kimsenin bakmadığı şeyler de ne?”

“Yani diyelim ki asansördeyiz, sen hangi kata geldiğini anlamak için yanan numaraya bakarsın değil mi? Ya da aynaya bakar, saçını falan düzeltirsin ama sonra yine kat numarasına bakarsın.”

“Evet ama herkes öyle yapar, yoksa yanlış katta inersin.

“İşte o, yere bakar; insanların ayakkabılarına, pantolon paçalarına, dizlerine bakar. Niye öyle yapar bilmiyorum, belki de nereden geldiklerini tahmin etmeye çalışıyordur. Bazen de elini asansörün aynasına tutar; avuç içini, parmak izini falan inceler. Üç ay önce yine ziyarete geldiğinde bizim güvenlikçi onunla asansöre binmiş, kadının asansörün kimlik numarasını ezberlediğini fark etmiş.”

“Asansörlerin kimlik numarası mı var!”

Babası bir kahkaha attı. “İşte ben de güvenlikçiye aynen senin gibi sormuştum. Varmış.”

Çocuk da güldü. “Bu yazar hangi kata geldiğine bakmıyorsa o zaman hep yanlış katta iniyordur”

“Bunu umursamaz ki, sanırım yanlış katta inmekten heyecan duyuyor.”

“Süpermiş!” dedi çocuk. “Onunla kesin tanışmalıyım.”

Adam, oğluna bunlardan bahsettiğine içten içe pişman oldu. Çocukta gereksiz yere bir merak uyandırmıştı, belki de kadının kitaplarını bulup okumaya başlayacaktı. Şimdi oğluna, hayır, yarın gelme de diyemezdi. Sonra düşündü, yarın oğlu yazarla karşılaşsa bile kadın çocuğa dönüp bakmayacaktı. Çünkü kafasındaki hayallerden başka bir şeyi umursamazdı.

Yarınki ziyaretinin nedeni de bir yıldır yayınevinde bekleyen ve hâlâ yayınlanmamış olan dosyası içindi. Büyük olasılıkla kendilerini tehdit edecekti. Acaba bu kez neyle korkutacak, diye düşündü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sizi bütün internet haritalarından silerim, diyebilirdi; yayınevindeki üç kediyi bir gecede tüysüz bırakabilirim, diyebilirdi.

Hele geçen sefer söylediği neydi öyle? Bu yedi katlı binanızı iki kata indirebilirim, demişti, yoksa üç mü demişti? Neyse sonuçta söyledikleri, yazdığı kitaplar gibi saçma sapan şeylerdi. Keşke, bütün kitaplarımı yayınevinizden çekeceğim, diye tehdit etse. Buna dünden razıydı, yayınladığına çoktan pişman olmuştu.

Ertesi gün saat on birde yazar, yedi katlı bu büyük yayınevindeydi. Normal girişi kullanmamış, yangın merdiveninin kapısını bir biçimde açmış ve binaya oradan girmişti. Çocuk, giriş katındaki asansöre yakın bir noktada, gözünü ana kapıya dikmiş, onun gelmesini beklerken kadını birden yanında görünce irkildi. Sonra

yazara şaşkınca bir selam verdi.
Kadın, çocuğun selamını başını sallayarak aldı. “Çağırdın mı?”
Çocuk hemen asansörün çağrı düğmesine bastı. “Bazen çağırmadan geliyorlar.” dedi kadın.

“Kimler?” dedi çocuk.

“Asansörler tabii ki.”

“Onlar da musluklar gibi sensörlüdür belki.”

İşte o zaman kadın çocuğa dikkatlice baktı.

“Hımm, akıllı bir çocuksun sen. Ne işin var böyle aptal bir yerde?”

“Çünkü buranın sahibi babam. Ayrıca aptal bir yer değil, çok güzel kitaplar yayımlıyorlar.”

“Demek patronun oğlusun...”

Çocuk babasına patron denildiğini ilk kez duyuyordu, telefonu yanında olsaydı, anlamına bakardı ama babasının odasında bırakmıştı.

“Güzel kitaplar yayımladıkları konusunda senin gibi düşünmüyorum delikanlı. Benim dosyamı hâlâ bekletiyorlar, bir türlü kitaplaşmadı.”

“Belki de yazdıklarınız güzel değildir.”

“Hayır, bunlar hayal nedir bilmiyorlar, bu yüzden yayımlamıyorlar.” dedi kadın ve çocuğa daha dikkatli baktı, sanki kafasında bir plan vardı. “Ama öğrenecekler, sanırım çok yakında öğrenecekler.”

Asansör gelmişti, kapının iki kanadı kayarak açıldı. Çocuk, önce kadının binmesi için yana çekildi, sonra kendisi bindi. Acaba babasının dediği gibi, şimdi onun ayakkabılarına mı bakacaktı? Başını kadına doğru çevirdi. Hayır, ayakkabılarına değil, doğrudan onun gözlerine bakıyordu.

“Seni sevdim, hem akıllı hem kibarsın, bu yüzden sana bir sır vereceğim.”

Çocuk beklentiyle baktı. Kadın parmaklarını büyücü gibi üzerinde kat numaraları yazan düğmelere götürdü ama basmadı.

“Bu asansörde son üç katın düğmesine aynı anda basarsan kimsenin bilmediği bir katta inebilirsin.”
“Kimsenin bilmediği bir kat mı? Babam da mı bilmiyor?”

“Baban mı!” diye bir kahkaha attı kadın. “Senin baban, bilinmeyen bir katta indiğinde, bilinmeyen bir katta olduğunu bilmeyecek kadar...”

Kadın sözünü tamamlamadı, çocuğun yanında babasını bu kadar yerin dibine geçirmek hoş değil, diye düşünmüş olabilirdi. Çocuk aslında cümlenin sonundaki kelimeyi tahmin etmişti ama bir şey demedi, çünkü onu asıl heyecanlandıran bu binada bilinmeyen bir katın olup olmadığıydı. Kadın doğru mu söylüyor, yoksa şaka mı yapıyordu? Bunu anlamanın yolu...

“Basın o zaman son üç düğmeye.”

Kadın yalnızca dördüncü katın düğmesine bastı.

“Hayır, benim işim acele, o katta inersem editörle randevuma geç kalırım, çünkü ara katlar insanı çok oyalıyor.”

Yazar aslında son yazdığı hikâyeden bahsetmişti, yayınevinde bir yıldır bekletilen dosyası ara katla ilgiliydi. Hikâyelerdeki yan karakterlerin sıkışıp kaldığı, hareket edemediği, başlarına gelenin önemsenmediği bir dünyayı anlatmıştı. Yan karakterlere, ne yazarlar ne okurlar dikkat ederdi. Yazar, hikâyesinde buna dikkat çekmek istemiş ama yayınevi o dosyayı tozlanmaya mahkûm etmişti.

Asansör dördüncü katta durdu, yazar kapıdan çıkarken çocuğa baktı. “Son üç düğmeye, aynı anda!” dedi üstüne basa basa.

Çocuk asansörden inip inmemek konusunda kararsız

kaldı. Kadının söylediği formülü denese miydi? Galiba babası haklıydı, kadının söylediği çok saçmaydı. Yine de asansörden inmedi, otomatik kapı kapandı. Parmaklarına baktı, yazarın cümlesi kulaklarında çınladı. “Son üç düğmeye, aynı anda!” Saçmaydı ama dünyadaki tek saçmalık bu değildi, formülü uygulayacaktı.

Sol elinin başparmağını ve işaret parmağını 5 ve 6 yazan düğmelere denk getirdi. Sağ başparmağını da 7’nin üzerine koydu ve aynı anda üçüne de bastı. Asansör hareket ettiğinde kalbinin gümbürtüsünü duyuyor gibiydi. Acaba bastığı katlardan birinde mi, yoksa gerçekten kadının var olduğunu iddia ettiği bilinmeyen bir katta mı duracaktı?

Asansör sarsılarak durdu, sanki iki buçuk kat çıkmış gibiydi. Kapı otomatik olarak açıldı. Çocuk bir duvarla karşılaşacağını sandı ama...

* * *

Ama’dan sonra telefondaki ses kesildi, İlhami başka bir ses duydu, birisi telefon kulübesinin camına vuruyordu.

“Ne yapıyorsun sen orada?”

Zümrüt, tozlu ve kırık camdan kendisine bakıyordu! Hemen telefonu kapadı.

“Hiiiç! Hiçbir şey...”

ilhami, yüzü kıpkırmızı kulübeden çıktı.

“Beş dakikadır seni izliyorum, telefon kulağında böööyle duruyorsun, deli misin nesin?”

“Denedim işte, belki çalışıyordur diye. Sen niye geldin ki?”

“Pencereden bakarken parka girdiğini gördüm, merak edip ben de çıktım. Bizden ne saklıyorsun sen?”

“Ne saklayacağım, oyun olsun diye işte.”

“Bugün bu kulübeyi eve de götürmek istedin, kesin bir şey var bu telefonda.”

“Ne olacak, hiçbir şey yok.”

Zümrüt parmağıyla telefonu işaret etti. “Çalışmıyor değil mi?”

“Hayır, çalışmıyor.”

“İyi madem, sen bebeklik oyununa devam et, ben gidiyorum...”

Kulübeden uzaklaşan Zümrüt bir süre sonra başını çevirip İlhami’ye baktı.

“Ha, yarın Türkçe dersinde ben parmak kaldıracağım, ona göre, sakın parmak kaldırıp hakkımı yeme!”

İlhami başını salladı, kızdan erken kurtulduğuna sevinmişti. Asansördeki çocuğun nerede indiğini deli gibi merak etmişti. Zümrüt epeyce uzaklaşmışken yeniden dönüp seslendi.

“Bak yarın o kitabı okula getiriyorsun, tamam mı?”

Yine tamam diye başını salladı İlhami. Kız tepeyi aşınca yeniden kulübeye girdi, telefonu kulağına götürdü. Hikâye kaldığı yerden devam etti.

* * *

Ama duvar değil, dar bir koridorla karşı karşıya kaldı. Hiçbir katta duman rengi böyle bir koridor hatırla-mıyordu. Yoksa çatı kat mıydı, hayır asansör oraya çık mazdı, çatıya merdivenle çıkılabildiğini bizzat kendi ayaklarıyla öğrenmişti ve orada da böyle bir koridorla karşılaşmamıştı. Neresi olduğunu anlamak için tek yol vardı, dışarı doğru iki adım atmak. Korkmasına korku-yordu ama onu bekleyen sıra dışı bir macera olduğunu da tam yüreğinde hissediyordu. Çocuğun içinde bir savaş başladı.

Savaş kısa sürdü, heyecan arayışı galip geldi ve çocuk dışarı doğru iki adım attı. Adımların sayısı bununla sınırlı kalmadı. Çocuk yürüdükçe dar koridor kendiliğinden genişledi, sanki duvarlar insana duyarlıydı. Derken

duman rengi koridorun sonuna geldi.

Karşısında geniş bir alan vardı, sanki bir şehir meydanı, ama bir farkla... Burada hayat durmuş gibiydi; durmuş da değil, donmuş gibiydi. Ne araçlar ne insanlar, ne yapraklar ne bulutlar, ne de kediler hareket ediyordu.

Gözü önce tam caddenin karşısında, kaldırıma oturmuş bir çocuğa takıldı, mendil satıcısına benziyordu, başını eğmiş ayakkabılarına bakıyordu, öylece bakıyordu, kıpırtısız... Ondan iki metre ötede bir adam közlenmiş mısır satıyordu, yani aslında satamıyordu çünkü mangaldaki mısıra uzanmış ve o saniye donup kalmıştı. Bir kadın simitçiye uzanmış, eli havadaydı, sanki o el yıllardır oradaydı. Bir taksi şoförü arabasının ön camını silerken elindeki bezle orada kalmıştı,
kaşları çatılmıştı ama kurtulmak için bir çaba sarf ettiği de söylenemezdi, sanki birinin 'HADİ! CANLAN!' demesini bekliyordu.

Patronun oğlu, bir kafenin bahçesine yaklaştı, garson masadaki fincanları alırken hareketsiz kalmıştı. Sandalyelerde insan heykelleri oturmaktaydı. Çocuğun biri hamburgerini ısırırken, iki üniversiteli kahvelerini yudumlarken, kadının biri saçını düzeltirken, bir adam telefonunu kurcalarken donup kalmıştı. Kafenin bahçe duvarından kaldırıma atlayan kedi bile havada asılı kalmıştı. Sanki biri 'BİR İKİ ÜÇ TIP!' demiş ve herkesi taşa çevirmişti.

"Hey ne oldu size?" diye bağırdı çocuk. Ama kimsenin kılı kıpırdamadı. Kedi yine havada, mendilci çocuk yine ayakkabılarına bakıyor, garson elindeki fincanı ne tepsiye ne masaya koyuyor.

Patronun oğlu simit almak için elini uzatan kadına yaklaştı. O zaman kadının elinde, yüzünde, giysilerinde harfler olduğunu fark etti. Biraz daha yaklaştı, kelimeleri

okuyabildi.

“Simitçiden bir simit... iş yerinde çayla...” Bazı sözcükler okunaklı değildi ama çocuk boşlukları doldurabilecek kadar zekiydi. Sonra simitçiye baktı. Onun da kolunda, boynunda, ellerinde parça parça cümleler vardı. “Akşama kadar ... kazanmalıydı, buzdolabı ... tamirci... istemişti.”Çocuk bu sözcüklerden de bir anlam çıkardı.

Acaba kedide de bir şeyler yazıyor olabilir miydi? Havada asılı kalmış tekir kediye yaklaştı. Uzun tüylüydü, kelimeler tüylerin arasında, yarısı gömülü, yarısı açıkta sanki okunmayı bekliyordu. “Bir hamburger parçası için... lamıştı, ama ... küçük bir parça bile...” Çocuk bu parçacıkların da anlamını tahmin etti.

Bütün bu meydanın, meydandaki insanların bir hikâyenin parçası olduğu belliydi. Patronun oğlu da böyle düşündü ve başını eğip kendi gövdesine baktı. Pantolonundan yukarıya doğru bir cümle yazılıydı. İşte o zaman çocuk, yazarın neden insanların paçasına, dizlerine baktığını anladı. Demek ki oralardaki cümleleri okuyabiliyordu. Şu anda kendi pantolonundaki cümle de içindeki duygunun aynısını çocuğa gösteriyordu:

“Buradan çıkamamaktan korkuyordu.”

Okuduğu bu cümle, içindeki korkuyu daha da büyüttü ama hareket edebildiğine göre hâlâ şansı vardı. Ama neydi o şans? Bu ara kattan söz eden kişi, yazarın kendisi olduğuna göre, içinde olduğu dünya onun yazdığı bir hikâye olmalıydı; büyük olasılıkla da babasının yayımlamadığı, tozlanmaya mahkûm ettiği dosyadaki hikâye... İnsanların neden heykel gibi donup kaldığını anladı. Çünkü onlar hikâyedeki insanlardı, o dosya ancak kitaplaşırsa yaşayabileceklerdi.

Çocuğun içinden cümleler geçiyordu, keşke yazara ara kattan nasıl çıkabileceğini sorsaydı. Neden sormamıştı?

Çünkü ona inanmamıştı, ara katta inme yöntemini duyduğunda heyecanlanmış ama inanmamıştı. Geriye dönüp baktı, asansörden indiği yeri bulabilir miydi? Duman rengi koridoru gördü, o tarafa doğru yürüdü.

Kimsenin bilmediği o katta çocuk bu şaşkınlığı yaşarken yayınevinde başka şeyler oluyordu. Yazar ve editör görüşmüş, ama bu görüşme olumlu sonuçlanmamıştı. Yazarın dosyası dolapta bir süre daha tozlanmaya devam edecekti.

Yayınevi sahibi öğle yemeğine doğru oğlunu anımsadı, her zaman birlikte yemek yerlerdi. Telefonunu çıkarıp oğlunu aradı; telefon sesi masasının karşısındaki sehpadan gelince çocuğun onu burada unuttuğunu anladı. Odadan çıkıp sekreterine oğlunu bulmasını rica etti.

“Büyük ihtimalle grafikerlerin odasındadır.”

Sekreter önce grafikerlerin olduğu kata, orada bulamayınca diğer katlara baktı. Karşılaştığı herkese sordu. Hayır, çocuğu bir saattir gören olmamıştı, telaşlanarak durumu patronuna aktardı. Adam önce bunu normal karşıladı. Mutlaka binada bir yerdeydi, kendisine söylemeden yayınevinden çıkmış olamazdı. Belki de bir köşede kitap okumaya dalmıştı. Bir arama seferberliği başlattı. Her kattaki çalışanlara telefonla yeniden ulaşıldı; masa altlarına, dolap içlerine, çocuğun sığabileceği neresi varsa her yere bakılması söylendi. Patronun dediği aynen yapıldı ama çocuk yine bulunamadı. Artık adam da telaşlanmıştı.

“Kameralar! Kameraları kontrol edelim!” diye bağırdı ve güvenlik odasına doğru koştu.

Görüntülerde çocuğu buldular; saat on bire doğru giriş katındaydı, asansörün yanında bekliyordu. Sonra kadraja yazar girdi. İkisinin konuştuğu belliydi. Derken çocuk düğmeye basıp asansörü çağırdı, asansör gelinceye dek

yine konuşmaya devam ettikleri açık seçik görülüyordu. Asansör geldiğinde içeriye önce yazar, ardından çocuk giriyordu. Kimin hangi katta indiğini anlamak için bu kez kameraların saat on birden sonraki görüntülerini taramaya başladılar. Yazar dördüncü katta inmiş ama çocuk onunla birlikte inmemişti. Asansörün kapısı kapanıyor, sonra hiçbir katta çocuk inerken görülmüyordu!

Adam öyle panik oldu ki, oğlunun asansör boşluğuna düşmüş olabileceğini bile düşünüp bizzat kendisi o boşluğu kontrol etti. Çok şükür, orada da değildi. Oğlu buhar olup uçmuş muydu? Bunun açıklamasını yalnızca bir kişi yapabilirdi: çocukla en son görülen kişi, yani yazar. Mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı. “Oğlumu o kaçırmıştır.” diyemiyordu. Çünkü kadının binadan yalnız başına çıktığı kamera görüntülerinden anlaşılmıştı. Ama bu kayıpta onun parmağı olduğuna emindi. Eli telefona gitti ve kadını aradı.

“Oğlum nerede?”

Karşı tarafta bir sessizlik oldu, patron bu sessizliği hayra yormadı. Demek ki biliyor ve susmayı tercih ediyordu. Tekrar sordu:

“Oğlum nerede?”

“Demek çocuk kayıp?”

“Nerede dedim? Çabuk söyle!”

“Ara katta olmalı...”

“Ara kat da neyin nesi?”

“Beğenmediğiniz, bir türlü yayınlamadığınız dosyam var ya, işte o bir ara kat hikâyesi.”

Patron yazarın hayallerini dinleyecek değildi.

“Bırak şimdi o konuyu, ben sana ne soruyorum, sen bana ne anlatıyorsun! Oğlumu nereye sakladıysan çabuk çıkar ortaya!”

“O akıllı bir çocuk, kendisi çıkacaktır merak etme, biraz sabırlı ol.”

“Polise gideceğim!”

“Polis neyi değiştirir, oğlun bir hikâyenin içinde ve oradan çıkabilmesi için iki yol var. Ya kendisi bir yol bulacak ya da sen o dosyayı kitaplaştıracaksın.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun!”

“Ben haydut değilim, hikâyeciyim, anla artık.” Patron, oğlunun bir an önce ortaya çıkması için alttan almaya karar verdi. Böyle bir olayı zaten polis çözemezdi, kadın binadan tek başına çıktığını kamera görüntüleriyle kanıtlayabilirdi.

“Dinle beni.” dedi telefonun ucundaki kadına. “Dosyayı bugün hazırlar, acil olarak matbaaya veririz.”

Yeni bir saçmalık duymak istemediğinden cevap beklemedi ve telefonu kapadı. Sonra karşısındaki editöre, onun yanındaki grafikere, matbaa sorumlusuna ve sekreterine baktı.

“Sabaha kadar buradayız! Çalışacağız!”

Yayınevinde kitap basım telaşı devam ederken çocuk duman rengi koridorun duvarlarını yokluyordu. Asansörün kapısı neredeydi? Duvarlar dümdüzdü, ne bir çağrı düğmesi ne bir kapı kolu ne bir çıkıntı... Eliyle düz duvarları yoklarken bu yüzeyin yazı yazmak için ideal olduğunu fark etti. Sonra aklında bir düşünce parladı. Ara katta sözcükler hükümdardı! Kendisi de onların yardımıyla buradan çıkabilirdi. Yapabilirdi ama yazı yazabilmek için elinde bu işe uygun bir şeyler olmalıydı. Kalem, tebeşir, kömür... Koşarak kıpırtısız insanların olduğu meydana yöneldi. Mangalda mısır közleyen adamın yanına gitti. Bir avuç kömür aldı, bir
kısmını cebine koydu, aynı hızla duman rengi koridora döndü. Kömür parçasını bir kalem gibi kullanıp kendi

kurtuluşunu yazmaya başladı:
"Duvarın arkasından bir ses duydu, bu asansör sesiydi."[1]

Bu cümleyi yazarken duvarın titrediğini, bu titremeye yol açan şeyin de yaklaşan asansör olduğuna emindi. Çocuk cümlesine nokta koyduğunda asansörün sesi kesildi. Heyecanlandı, demek ki doğru yoldaydı. Yazmaya devam ederse... Parmakları kömürü kavradı, hikâyesi devam etmeliydi:
"sonra bu duvarda bir kapı açılacağından emindi."[1]

Çocuk yazdıkça asansörün sesi yaklaşıyor, çocuk durunca ses kesiliyordu. Avuçlarının, parmaklarının kapkara olmasına aldırış etmedi, yazmaya devam etti:
"/Asansör şimdi tam duvarın arkasındaydı, iki kanatlı kapıyı gördü, kanatlar kayarak iki yana çekildi."

Çocuk elindeki kömürü atıp asansörün içine atladı. Kararmış parmaklarıyla üzerinde 7 yazan düğmeye bastı. Babasının odası o son kattaydı. Heyecandan terlemişti; alnındaki, yanaklarındaki, boynundaki teri eliyle sildi. Muhteşem bir şey yaşamıştı, bir hikâyenin
içine girmişti! Ve oradan cümlelerin yardımıyla çıkabilmişti.

Yedinci kata geldiğinde açılan asansör kapısından koşarak çıktı, aynı hızla babasının odasına daldı. Babası telefonda grafikerle Ara Kat hikâyesinin kapak çizimini konuşuyordu. Oğlunu bir kömürcü çırağı gibi eli yüzü kapkara karşısında görünce afalladı. Telefon elinden kaydı, koltuğundan fırlayıp oğlunu sımsıkı kucakladı.

“Neredeydin sen?”

“Ara kattaydım baba.”

Adam oğlunu kendinden biraz uzaklaştırıp inanmayan gözlerle baktı.

“Neresiymiş o kat, sen kömür deposuna girmiş gibisin.”

“Hayır baba, bir hikâyenin içindeydim, hikâyenin

sonunu kömürle yazdım, bu yüzden elim yüzüm böyle. Ama değerdi baba, çok heyecanlıydı!”

Patron, çocuğun söylediklerine aldırış etmedi, evet kendi binalarında kömür deposu yoktu, uzun zamandır doğal gaz sistemi kullanıyorlardı ama yan tarafta hâlâ kömür kullanan bir bina vardı. Oğlu oranın deposuna girmiş olmalıydı. Yere düşen telefonunu aldı, az önce konuştuğu grafikeri aradı.

“Baskıyı iptal ediyoruz, oğlum odamda, sorun yok.”

Telefondaki ses kesilmişti.

“Bitti mi?”

“Bitti.” dedi Yuan Huan.

“Ama bu haksızlık!” dedi İlhami. “Ya diğerleri ne olacak, diğer ara kattakiler? Simitçi, mısırcı, garson...”

“Bilmiyorum.” dedi telefondaki ses. “Belki onlar da kendi hikâyelerini, kendi kurtuluşlarını yazmalılar. Sen de duydun, ara katta sözcükler hükümdar.”

“Bu hikâyeyi hiç sevmedim. İçinde çok haksızlık var.

“Sevmeyeceğini tahmin etmiştim.”

“Tahmin ettiysen neden anlatırken değiştirmedin, sonuçta bu senin hikâyen.”

“Çünkü hikâyeler bazen insanı üzer, bunu da bilmeni istedim.”

Hava yine kararmaya yüz tutmuştu, İlhami’nin daha fazla oyalanmadan eve dönmesi gerekliydi.

“Yarın sınıfta bunu da anlatacak mısın?”

“Bilmiyorum, içinde haksızlık olduğu için belki anlatmam. Hem yarın Zümrüt anlatacak.” dedi İlhami. Sonra kulübeden çıkıp tepeye yöneldi. Kendini oyunun en tatlı yerinde annesi tarafından çağrılmış bir çocuk gibi hissetti.

Eve girdiğinde henüz anne babası işten dönmemişti,

buna sevindi, onlar gelmeden dinlediği hikâyeyi defterine biraz yazmak istedi. Çünkü olaylar bir parça karışıktı, elinde notlar olursa Ara Kat'ı sınıfta anlatması kolaylaşırdı. Yarın Zümrüt anlatacak olsa bile, sonraki günler için bu hikâyeyi kullanabilirdi.

Annesi ve babası eve geldiğinde oğullarını deftere eğilmiş, bir şeyler yazarken gördüler. Sevindiler, üstelik herhangi bir kitaba bakmadan yazıyordu. Son günlerde çocuklarındaki bu olumlu değişim, karı kocanın daha mutlu olmasına yol açmıştı.

İlhami o akşam yatağına uzandığında hikâyelerin güzel şeyler olduğunu düşündü. Her birini dinlerken sanki kendi başından geçiyormuş gibi heyecan duymuştu. Bir de güçlü olduğunu hissetmişti. Dünyaya hükmedercesine bir güç... ama iyi şeyler yapmak için. Bu değişimi Yuan Huan'a borçlu olduğunu biliyordu. Peki, o telefon kulübesi kaldırılıp götürülürse ne yapacaktı? Hikâyesiz mi kalacaktı? Ertesi sabah da erkenden parka gidip bir hikâye dinlemeliydi... Ya telefonun pili o gece biterse? Ya son hikâye için Yuan Huan enerji bulamazsa?.. İlhami'ye yalnızca hikâyenin adı kalacaktı. O da çok tuhaftı, Hikâyecinin Hikâyesi... İlhami böyle düşüncelerle uykuya daldı.

Ertesi sabah planladığı gibi yaptı, annesi babası çıkar çıkmaz o da evden fırladı. Aynı hızla parka daldı,
hız kesmeden tepeye koştu. Bekçi de o gün erkenciydi, İlhami'nin yine telefon kulübesine yöneldiğini görünce, çocuğun bu telefon kulübesiyle bir alıp veremediği var, dedi içinden. Şu belediye bir an önce gelip hurdaları kaldırmalıydı. Çocuk o paslı şeylerin arasında dolaşırken bir gün eline, ayağına bir çivi batsa... Allah korusun tetanoz bile olabilirdi.

Kulübeye girdiğinde ilk söz İlhami'nindi. "Hikâyeye

hazırım!”

Can kulağıyla karşı taraftan ses bekledi. Beklediği geldi ama Yuan Huan eskisinden daha yavaş konuşuyor gibiydi.

“Sana son hikâyemi anlatacağım.”

“Biliyorum, sesin de azalmış, pil yüzünden mi?”

“Biraz ondan, biraz da…”

“Peki, ben pil bulup getirsem… Başka hikâyeler de dinleyemez miyim?”

“Tek sorun enerji değil, tanışmak istediğim başka çocuklar da var, okumayı sevmeyen çocuklar… Onlar için hazırlık yapıyorum. Sanırım bu kez Arjantin’e doğru gitmeliyim…”

İlhami’nin içini bir öfke kapladı, keşke şu an Arjantin’de yaşayan bir çocuk olsaydı.

“Artık ayrılık zamanı İlhami, üç saat sonra burası toplanacak.”

“Nasıl toplanacak? Belediye mi?”

“Evet, üç saat sonra buraya bir kamyon gelecek; bu kulübe, bu telefon, diğer demir parçalarıyla birlikte preslenecek. Pil getirsen bile işe yaramayacak.”

“Üç saat sonra geleceklerini nereden biliyorsun, belki yarın gelirler.”

“Biliyorum, çünkü her şeyi izliyorum.”

İlhami’nin aklı almadı, Yuan Huan her şeyi nasıl izleyebilirdi? Tamam, hikâyeler anlatabilir, sorularına cevap verebilirdi, bazı robotların bunu yapabildiğini duymuştu ama bir belediyenin üç saat sonra oraya kamyon göndereceğini biliyor olamazdı.

“Kafan karıştı, farkındayım ama emin ol, bütün sorularının cevabını şimdi dinleyeceğin hikâyede bulacaksın. Sana daha önce adını söylemiştim.”

“Hazırım.” dedi İlhami.

Yuan Huan, telefonun içinde ne kadar enerji varsa en küçük zerresine kadar kendine çekip anlatmaya başladı.

HİKAYECİNİN HİKÂYESİ

Yıllar yıllar önce Yuan Huan adında Çinli bir yazar vardı. Gerçek bir hikâyeciydi, kafasında sürekli kurgularla gezerdi. Olayları, olayların içindeki insanları her hâlleriyle anlatmayı severdi. Bir gün kendine yeni bir bilgisayar almak istedi, çünkü eskisi sık sık çöküyor, Yuan Huan yazdığı hikâyeleri kaybediyordu. Bilgisayarın sorun çıkarmasının nedenlerinden biri de aslında Yuan Huan'ın kendisiydi. Çünkü yazar, Parkinson hastasıydı. Bu hastalık nedeniyle elleri titrediği için klavyede yanlış tuşa bastığı çok olurdu. Sağlam, yeni bir bilgisayar alırsam yanlış tuşlara bassam bile sorun çıkmaz diye düşünmüştü.

Yuan Huan titreyen elleriyle rastgele bir teknoloji mağazasının kapısını ittirip içeri girdi. Onu karşılayan güler yüzlü satıcıya, "İyi bir bilgisayar istiyorum." dedi. "Bana hiç sorun çıkarmasın."

Satıcı, Yuan Huan'ın titreyen eline, sallanan sol bacağına ve sonra yüzüne baktı. "Sizi tanıyorum Bay Yuan Huan! Kızımın en sevdiği yazarsınız."

Yazar muzipçe gülümsedi. "O zaman en iyi bilgisayarı hak ediyorum demektir."

"Emin olabilirsiniz, size çok iyi bir bilgisayar vereceğim."

Satıcı, yazarı vitrinde ve ön tezgâhlarda sergilenen makinelere değil, mağazanın en arkasında yer alan başka bir rafa götürdü. Diğerlerinden farklı bir dizaynı

olan bir bilgisayarın karşısında durdular. Adam sattığı şeye öyle saygı duyuyor olmalıydı ki makineyi selamladı.

“Bu seriden yalnızca beş tane üretildi. Bunu almalısınız, hiç sorun çıkarmaz, kıyamete kadar kullanabilirsiniz.”

Yuan Huan, adamın abarttığını düşündü, hiçbir makine kıyamete kadar sağlam kalmazdı.

“Emin misiniz, bakın şu el titremesi yüzünden bozdum öncekini. Onu da çok iyi diye satmışlardı.” “Bununla asla öyle bir sorun yaşamazsınız.”

Yuan Huan’ın kuşkusu geçmemişti. “Bu kadar sağlamsa neden beş tane üretildi?”

“Bay Yuan Huan, lütfen bunu kaçırmayın! Diyorlar ki, bu makine insanı anlıyormuş.”

“Yani içinde yapay zekâ gibi bir şey mi var?”

“Belki de daha fazlası...”

Satıcı böyle gizemli konuşsa da Yuan Huan hâlâ sorusunun cevabını alamamıştı. Pişman olacağı bir şeyi satın almak niyetinde değildi. Yeniden sordu:

“Peki ama neden beş tane? Yani bu kadar iyiyse daha çok üretilmesi gerekmez miydi?”

“Çünkü bu fabrikasyon değil, özel üretim... Yapan kişi beşinciyi tamamladıktan sonra bir tren kazasında hayatını kaybetti.”

Yuan Huan biraz sinirlendi. “Ama siz bana toplama bilgisayar satmaya çalışıyorsunuz!”

“Toplama bilgisayar, fabrikasyondan çok daha iyidir; lütfen bunu kaçırmayın. Kızım sizin kitaplarınıza bayılıyor, size kötü mal satmam.”

Yuan Huan adama güvendi. Bilgisayarı aldı ve bir taksiye atlayıp evine ulaştı. Denemek için kutuyu açtı, bilgisayarı masasına yerleştirdi, elleri titrese de kabloları yerli yerince taktı ve koltuğuna oturdu. Bilgisayarın düğmesine bastı, makine çok hızlı açıldı, internet bağlantı

hızı olağanüstü güçlüydü, ışıkları göz yormuyordu. Her şey yolunda gideceğe benziyordu.

"Bakalım klavye kullanırken nasıl olacak?" diye mırıldandı ve bu makinedeki ilk hikâyesini yazmaya karar verdi. Kafasında kurgudan bol ne vardı, hemen Gece Güvercinleri adında bir hikâyeye başladı. Titreyen elleri klavyeye de çabuk alıştı. Gözleri bu yeni ekranla bakışmayı öğrendi. Sorun yoktu; eski bilgisayarı gibi vınlamıyor, ısınmıyor ve bir saattir hiçbir biçimde hata uyarısı vermiyordu. Üstelik, pek çok yanlış tuşa da basmıştı. Satıcı, "Bir arıza çıkarırsa lütfen getirin." demişti, ama görünen o ki gerçekten de kıyamete kadar bunu kullanabilecekti.

Yuan Huan bilgisayarını o kadar sevmişti ki gece gündüz başından kalkmıyordu. İçinde birikmiş ne kadar hikâye varsa hepsini anlatıp kurtulmak istiyordu. Evin içinde klavye sesinden başka bir şey duyulmaz olmuştu. Kullanmaya başladıktan üç gün sonra inanılmaz bir şey fark etti: Aklından geçirdiği bir kelimeyi, daha klavyeye dokunmadan ekranda görmeye başlamıştı. Önce bunun, uykusuzluğun verdiği bir göz yanılması olduğunu zannetti. Emin olmak için ekranda gördüğü bir cümleyi farklı sözcüklerle aklından geçirdi, bilgisayara baktı, cümlenin yeni hâli karşısındaydı. Hiçbir tuşa dokunmamıştı!

İşte o zaman, bunun gerçekten özel bir üretim olduğunu ve kendisinin çok şanslı olduğunu düşündü. "Artık yazarken fazla yorulmayacağım." diyerek bir keyif çayı demlemek için mutfağa gitti. Titreyen elleriyle çayını hazırlarken hikâyesindeki bazı olayları da düşünmekten geri durmadı. Elinde fincanı çalışma odasına döndüğünde aklından geçenlerin ekrandaki sayfada tek tek yerine konmuş olduğunu gördü.

“Şanslıymışsın gerçekten.” dedi İlhami.

“Hepsi bu değil, fazlası var; çok daha fazlası…”

Yuan Huan bilgisayarın olağanüstü yeteneklerini keşfetse de klavyede yazmaya alışık olduğundan bir süre daha böyle devam etti. Evin içinde en fazla dokunduğu, en fazla bakıştığı eşya oydu. Evet, bilerek ‘bakışma dedim, çünkü Yuan Huan artık o makinenin de kendisine baktığını biliyordu; aklından geçirdiği, zihninde canlandırdığı ne varsa ekranda karşısına çıkıyordu.

Üstelik bu makine, ayıklama da yapıyordu. Yazar bunu da denedi. Aklından bozuk veya saçma bir cümle geçirdiğinde onu ekranda görmüyordu. Tuşlara rastgele bastığında karşısında karmakarışık harfler dizisi görmüyordu. Makine yanlışa izin vermiyordu! Masa-sındaki şey, canlı bir organizma gibiydi, Yuan Huan’ın bilincinde ne varsa kendisine yedeklemişti.

Yazar kendi bilincinin yedeklendiğini anladığında aklına parlak bir fikir geldi. Elinin altındaki bu hâzineyi değerlendirecekti. Yaşı altmış beşti, Parkinson hastalığı hızla ilerlemekteydi, daha kaç kitap yazabilirdi ki? Belki iki, belki üç…

Buna karşın, içinde yüzlerce hikâye vardı; o hikâyeler gelecek yıllarda başka çocuklara da ulaşsın isterdi.

Hem… Bu bilgisayar onun bilincini yedeklediğine göre yeni hikâyeler üretmeye devam da edebilirdi, ölümünden sonra bile. Bundan daha değerli bir hazine olabilir miydi? Ama bilgisayarın üreteceği hikâyeler kitaplaşa-mayacağından çocuklara ancak sesli ulaşabilirdi.

Böylece, sesini ona öğretmeye karar verdi. Aldığı bu karardan memnun, hikâyelerini bilgisayarın karşısında okumaya başladı. Zaten bunlar hard diskte kayıtlıydı. Yuan Huan’ın amacı makinenin, sesini taklit edebilmesini sağlamaktı. Kendisi a’yı, e’yi, m’yi ağzından nasıl

çıkarıyorsa bilgisayar da öyle çıkarmalıydı. Böylece kendisinden sonra sonsuza dek hikâye anlatabilen birini bırakmış olacaktı.

Yuan Huan bir ay kadar ses öğretmeye devam etti. Sonra vasiyetine bir madde ekletti: Bu bilgisayar hep masasında duracak, internet bağlantısı hiç kesilmeyecekti. İnternet şirketiyle sonsuza dek sürecek bir sözleşme imzaladı. Bu bağlantı, bilgisayarın dünya üzerinde konuşulan her dili öğrenmesini de sağlayacaktı. Böylece hikâyelerini yalnızca Çinli çocuklar değil, Türkçe konuşanlar da, Rusça konuşanlar da anlayabilecekti. Artık her ev, her insan bir biçimde internete bağlıydı. Telefonlar, televizyonlar, buzdolapları, kameralar, hatta evdeki fırın, komik ama tost makinesi bile internete bağlanabiliyordu.

Yuan Huan bilgisayarında yaşamaya devam edecek, internet bağlantısı olan bir çay makinesiyle bile herhangi bir çocuğa hikâye anlatabilecekti.

Bu, onun için ölümsüzlük demekti.

* * *

"O öldü mü?" dedi İlhami.

Telefondaki ses biraz geç cevap verdi:

"Sana hikâye anlatmaya devam ettiğine göre ölmemiş olmalı."

"Onu anladım, gerçekten öldü mü, bunu bilmek istedim."

"Evet, Yuan Huan 2015 yılında öldü."

İlhami içini çekti. "Keşke daha çok kitap yazabilseydi."

"Ama mutlu öldü, çünkü hikâyelerin devam edeceğine emindi."

"Peki, sen şimdi internetle belediyeye bağlanıp kamyonun bugün geleceğini öğrendiğine göre, bizim evdeki bilgisayara da bağlanabilirsin. Oradan da bana yeni

hikâyeler anlatmaya devam edebilirsin.”

“Hikâyelerin içinde dolaşmanın başka yolları da var İlhami, Tünel Kazan Çocukları anımsa... Onları özgürlüğe kavuşturan şey, bir telefon kulübesi değildi. İyi bir kitap, tüm bağlantılardan daha değerli.”

“Bana söylemediğin bir şey var, kendi hikâyende.” “Her şeyi anlattım, unuttuğum ne?”

“Nasıl oluyor da bu telefonun altındaki plakada Yuan Huan yazıyor. Bu bir şirket adı değil mi?”

Yuan Huan zayıf bir kahkaha attı.

“Doğru, telefon şirketinin adı ama yazarla da bağlantılı... Çinli bir iş adamı vardı, pek çok şirketi, kabarık banka hesapları, emrinde binlerce çalışanıyla çok ünlüydü. Dert ettiği tek şey, kızı Lien’in kitap okumamasıydı. Bir gün Lienin cep telefonuna bağlanıp ona hikâyeler anlatmaya başladım. Tam on beş farklı hikâye... Lien, bağlantımız kesildikten sonra hikâye dinlemeye doyamadığı için kitaplara dadandı. Seçtiği kitapların çoğu Yuan Huan’ınkilerdi. Babası bu mucize gibi değişim yüzünden kendini Yuan Huan’a borçlu hissetti, ona teşekkür için ulaşmak istedi ama öldüğünü öğrendi. İşte o zaman yazarın adını bir firmasında yaşatmaya karar verdi. Yeni kurduğu telefon şirketinin adı bu yüzden Yuan Huan oldu.”

“Bu da hikâye gibiymiş.”

“Herkesin bir hikâyesi vardır İlhami. Bak şu park bekçisinin, hurdalığa gelen şu köpeğin, parkta gezinen herkesin bir hikâyesi vardır. Hepsi kıymetlidir; bilmek istersin, duymak, dinlemek istersin, anlatırlarsa kendi hayatına eklersin. Yuan Huan yalnızca hikâye anlatmaya devam etmek için değil, dünya adlı bu hikâyenin nasıl biteceğini merak ettiği için de bilincini bana ekleyip gitti. Çünkü dünya en büyük hikâyedir ve yazılmaya devam etmektedir.”

“Bunu pek anlamadım.” dedi İlhami.

“İleride anlarsın, şimdilik kulağında kalsın. Bu arada, eğer şimdi okula koşmazsan ilk dersi kaçıracaksın.” İlhami telaşla kulübeden fırlayıp tepeye doğru koşarak uzaklaştı.

Okulun kapısından girdiğinde zil çalmış, bahçede kimse kalmamıştı. Neyse ki öğretmen gelmeden sınıfına girdi.

Zümrüt küskünce baktı, sırasına oturan çocuğa. “Bu sabah da bizden ayrı geldin.”

“Parkta gezdim.”

“Kesin o parkta bir şey buldu bu.” dedi Caner. “Sihir-bazların sihirli şapkasını falan mı buldun?”

İlhami bir şey demedi, bazen böyle alaycı sözlere hiç cevap vermemek en doğru seçenekti.

Berrin Hanım içeri girdiğinde Zümrüt, İlhami’ye doğru eğildi. “Bak bugün parmak kaldırmıyorsun, tamam mı, ben anlatacağım.”

Başını salladı İlhami.

Berrin Hanım artık çocukların alıştığı sorusunu yöneltti:

“Evet çocuklar, okuduğu kitaptan bize bahsetmek isteyen biri var mı?”

İlhami, elinin kendiliğinden kalkacağı korkusuyla iki elini de bacaklarının altına soktu. Zümrüt’ün parmağı havadaydı.

“Anlat bakalım Zümrüt.”

Kız anlatmaya başladı ama karışık mı anlatıyordu, okuduğu kitap mı çok sıkıcıydı bilinmez, kimse bu hikâyeden bir tat almadı. Duvar tarafındaki çocuklardan biri. “İlhami’nin hikâyeleri daha güzeldi.” dedi. O zaman öğretmen çocuğun okuduğu kitabı hatırladı. “İlhami, bize kitabını getirdin değil mi?”

İlhami ayağa kalkıp hızlı hızlı yanıtladı. Yüzü de aynı hızla kızardı.

“Getiremedim öğretmenim, dün bizde misafir vardı, misafirin çocuğu kitabı parçalamış.”

Caner fısıldadı. “Köpek mi oğlum bu, kitabı parçalamış da ne?”

“Çok üzüldüm.” dedi Berrin Hanım.

“Ben de.” dedi İlhami ve yerine oturdu.

Zümrüt kendi hikâyesi beğenilmediği için çok sinirlenmişti. Bu sinirle arka sıradan İlhami’nin kulağına doğru eğildi. “Yalan söylüyorsun, dün sizde misafir falan yoktu.”

İlhami kıza ters ters baktı. “Nereden biliyorsun, aynı evde mi yaşıyoruz?”

“Çünkü anneannem bütün gün pencereden binanın kapısına bakıyor, dışardan yabancı biri gelince mutlaka bize de söylüyor.”

“Dışardan gelen olmadı, üst komşu geldi.”

“Yine yalan!” dedi Zümrüt. “Çünkü, onların bir kızı var, o da kitap yırtacak kadar küçük değil, on beş yaşında.”

İlhami bu konuşmayı devam ettirmedi. Zaten Berrin Hanım da derse başlamıştı, öğretmenin söylediklerini anlamaya çalıştı.

Teneffüs zili çaldığında Berrin Hanım, İlhami’ye baktı. “Sen kal İlhami, biraz konuşalım.”

Diğerleri koşarak bahçeye, kantine hücum etti. Herkes sınıftan çıktıktan sonra öğretmen kapıyı kapadı. Sırasında bekleyen çocuğa baktı.

“Öyle bir kitap yok değil mi İlhami? Öyle bir yazar da yok...”

İlhami başını eğdi, ne diyecekti? Var, benimle konuştu, bilincini bilgisayara aktarmış, oradan internete bağlanıp kitap okumayı sevmeyen çocuklara hikâyeler anlatıyormuş mu diyecekti? Hayır, susmayı tercih etti; yere düşmüş bir kâğıt parçasını, hangi kızdan düşmüş

bilinmez, pembe bir saç tokasını, pencereden içeri uçmuş bir kavak yaprağını inceledi; zaman geçmek bilmedi.

“O hikâyeleri nereden öğrendin? Yoksa sen mi uydurdun?”

İlhami yine tek kelime etmedi.

“Eğer öyleyse... Çok güzel uydurmuşsun İlhami, devam et, ama bize yalan söyleme, olur mu?”

İlhami yalancılıkla suçlandığı için çok utandı, bu zor durumdan nasıl kurtulacaktı?

“Ben... ben uydurmadım öğretmenim, yazarın adını karıştırmış olabilirim.”

“Belki de öyledir.” dedi Berrin Hanım, anlayışlı bir ses tonuyla. Sonra sınıftan sessizce ayrıldı, İlhami teneffüs boyunca sınıfta oturmaya devam etti.

Son çıkış zilinden sonra üç arkadaş yine yan yana evlerine doğru yürüyordu.

“Sen o kitabı herkesten kıskanıyorsun, bizden bile.” dedi Zümrüt.

“Hayır, kıskanmıyorum.”

“Neden göstermiyorsun o zaman?”

“Misafirin köpeği parçalamış!” diye bir kahkaha attı Caner.

“Misafirin çocuğu.” diye düzeltti İlhami.

Caner rahat durmadı. “Ne o, Aleyna Tilki mi olmaya karar verdin?”

Sonra o şarkıcıyı taklit etmek için elinde mikrofon varmış gibi yaptı ve şarkıyı söylemeye başladı:

“Misaafiiir çocuğu gibiydin Geldin, dağıttın, gittin Ben her güüünkokunuuu öperdim Yazıp sustuğum sendin”

Zümrüt kahkahadan kırılıyordu; İlhami, kızı böyle güldüremediği için kendine kahretti. Hikâyelerinin kaynağını değil ama Caner’i çok kıskandığını fark etti. Gerçeği söylemeye de işte o saniye karar verdi. Böylece

yaşadığı sıra dışı olayla Zümrüt'ün gözünde bir numara olabilirdi.

"Ben o hikâyeleri bir kitaptan okumadım!" diye bağırdı. "Parktaki telefon kulübesinden dinledim!"

Caner'in elindeki hayalî mikrofon yere düştü, hatta yerden bir miktar toz bile kalktı! Zümrüt'ün gözlerindeki yeşil parlaklık arttıkça arttı. İnandılar mı, inanmadılar mı belli değildi ama çok şaşırdıkları açık seçikti. İlhami bir sırrı paylaşmanın rahatlığını iliklerine kadar hissetti.

"Beni takip edin!" dedi arkadaşlarına ve koşmaya başladı. Yuan Huan'ın kendisiyle nasıl konuştuğunu, nasıl hikâyeler anlattığını göstermeliydi. Belki yetişebilirlerdi, belediye işçileri o gün tembellik etmiş olabilirdi. Kamyonda bir arıza çıkmış olabilirdi. Kamyon şoförü o gün acil olarak başka bir işe çağrılmış da olabilirdi.

İlhami koşmaya devam etti. Önlerinde koşan çocuğun hızına yetişmeye çalışıyordu iki arkadaşı. Parktaki tepeye ilk ulaşan İlhami oldu, ardından Zümrüt, en son da Caner... Yamaçtan aşağıya inmelerine gerek kalmadı. Aşağısı artık bomboş bir alandı.

İlhami soluğunu topladı. "Götürmüşler!"

"Bize palavra atma!" dedi Caner. "O telefonun kablosu yoktu."

"İnternete bağlanıyordu." dedi İlhami.

"Nasıl bağlanacak, onun için de elektrik gerekir, orda elektrik de yoktu."

"Pili vardı, telefonun içinde pil vardı, enerjiyi ondan alıyordu."

"Oğlum bize hikâye anlatma." dedi Caner. "Uyduruyorsun sen bunları."

Zümrüt, Caner'i omzundan kuvvetlice ittirdi. "Uydurmuyor, ben İlhami'yi kulübede gördüm, birini dinliyordu. Hem ortada kitap olmadığına göre doğru

söylüyor.”

Caner kızın kendisini böyle itmesine bozuldu, Zümrüt’ün gözünden düşmüş müydü? Canı çok sıkıldı ve ikisini orada bırakıp evine doğru tek başına yürüdü.

İlhami yere oturdu, gözü hâlâ boş alandaydı. Yuan Huan’ı özleyecekti. Türkçeden aldığı yüksek puanlar için değil, onu sevmişti, hikâyeleri güzeldi. Telefondaki sesin dediği bazı şeyleri anlamasa da kendisine önem verdiğini fark etmişti. Hâlâ ayakta duran, yanından ayrılmayan Zümrüt’e baktı.

“Sen de git.”

Zümrüt çocuğun yüzündeki üzüntünün gerçek olduğunu anladı.

“Kulübenin nereye götürüldüğünü araştıralım mı? Belki buluruz.”

“Hayır, zaten bana son hikâyesini de anlattı, kendi hikâyesini. Başka çocuklara gidecekmiş. Bana Arjantin’e gidebileceğini söyledi.”

Bu söz Zümrüt’e hiç inandırıcı gelmedi, yani telefon kulübesi Arjantin’e nasıl gidecekti? İnsan gibi gidip uçak bileti mi alacaktı? Gözünün önüne yürüyen bir telefon kulübesi geldi, gülmeye başladı. İlhami ona baktı, kızı güldürebilmişti, evet ama Zümrüt un bu durumu saçma bulduğu için güldüğü çok belliydi.

“Git dedim sana!”

Zümrüt arkadaşının yüz ifadesinden gerçekten yalnız kalmak istediğini anladı, gülmeyi kesti ve o da eve doğru yöneldi.

İlhami biraz daha oturdu tepede, tek başına... Sonra tek başına olmadığını düşündü, hikâyeler vardı, daha da olacaktı. Yuan Huan’ın dediği gibi, “iyi bir kitap, tüm bağlantılardan daha değerli” olabilirdi.

Oturduğu yerden kalktı, pantolonuna bulaşan tozu

toprağı eliyle temizlemeye çalıştı. Sonra park bekçisinin ona seslendiğini fark etti.

“Hey çocuk, bugün aşağıda oynayacak bir şey kalmamış, değil mi?”

Başını salladı İlhami. Bekçi ona doğru yaklaştı, cebinden bir kitap çıkardı.

“Belediye bugün orayı temizlerken ben de yardım ettim. Dökütülerin içinde bu geçti elime. Al, sen öğrencisin, lazım olur.”

İlhami, bekçinin uzattığı kitaba baktı. Yağmur yemiş, sonra kurumuş ama bu yüzden solmuş, buruşmuş bir kitap.

“Biraz tozlu, temizleyeceksin artık.”

İlhami uzanıp aldı. Kapağında “Ölümsüz Hikâyeci” yazıyordu. Ama onu asıl şaşırtan, yazarın adıydı. Yuan Huan!

Heyecanla kitabı açtı, kitabın tozu toprağı, sayfalarının yıpranmış olması hiç umurunda değildi. İçindekiler kısmına baktı. İşte orada telefon kulübesinde dinlediği hikâyelerin adı tek tek sıralanmıştı:

ÜSTÜ ÇİZİLMİŞ ÇOCUKLAR TÜNEL KAZAN ÇOCUKLAR
GECECİLER ARA KAT
HİKAYECİNİN HİKÂYESİ

Yuan Huan gitmeden önce İlhami’ye büyük bir iyilik yapmıştı. Bu kitap, öğretmeninin gözünde onu yalancı bir çocuk olmaktan kurtaracaktı. Şimdi de mutlaka başka bir yerde, bir başka çocuğu hikâyeleriyle kurtarıyor olmalıydı. Belki bir telefon kulübesinde, belki bir cezaevinde, belki bir kütüphanede, belki bir sınıfta...

İlhami bekçiye teşekkür edip koşarak evine yöneldi, binaya yaklaştığında üçüncü kattan kendisine bakan Zümrüt’ü gördü. Elindeki kitabı havaya kaldırdı. Sonra hızla geri indirdi. Kıza bu durumu nasıl açıklayacaktı?

Daha yarım saat önce Zümrüt'e de, Caner'e de "Hikâyeleri telefon kulübesinden dinledim." demişti; şimdi, aslında kitaptan okumuştum diyebilir miydi?

Binaya girdi, asansör çalışmıyordu, merdivenlere yöneldi. Üçüncü kata yaklaşırken bir kapının açıldığını duydu, Zümrütlerin kapısı... Geri, aşağı mı inseydi? Yapamadı çünkü Zümrüt sahanlığa çıkmış, korkuluğa tutunmuş, ona bakıyordu.

"Elindeki ne?"

"Hiiiç!"

"Hiç değil, kitaptı o, göstersene."

İlhami arkasına sakladığı kitabı ister istemez uzattı. Zümrüt kapaktaki yazarın adını okudu. İçine şöyle bir baktı.

"Hani kulübede dinlemiştin, hani internete bağlanıyordu o telefon?"

"Şaka yaptım."

"Şaka değil, sen bize kitabı göstermemek için kandırmaya çalıştın... Zaten demiştim sana, bizden kitabını kıskanıyorsun diye. Kıskandığın şeye bak, çöpten çıkmış gibi."

"Ama içindeki hikâyeler çok güzel." dedi İlhami ve uzanıp kızın beğenmediği kitabı geri aldı, üst kata doğru merdivenleri çıkmaya devam etti. Merdivenler onu hiç yormadı, sanki bir kolunu arkadaşının omzuna atmış gibi hafifti.